BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

haftalık sosyalist gazete

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR
6 ŞUBAT 1978 196
FİATI 7,5 LIRA

* Gizli Terör Örgütleri Ortadan Kaldırmanın Zamanıdır

* Eğitim Enstitülerinde Danıştay Kararları Uygulanmalıdır

* Siyasi Partiler Kanunu Demokratikleştirilmelidir

'den haberler

Samandağda Faşist Baskılar Sürüyor

TSİP Samandağ ilçe örgütü yayınladığı bildiriyle ilçedeki faşist baskıları protesto etmiştir. Bildiri şöyledir:

KARDEŞLER;

Yakın bir zamanda başta işçiler olmak üzere tüm emekçilerin baş düşmanı olan eli kanlı faşist MC hükümeti düştü. Hükümet düşmeden önce genel olarak tüm Türkiye'de, en büyük desteklerini bu hükümetten alan bir avuç parababasının kiralık adamları olan komandolar her geçen gün bir sürü olay yaratıyorlardı. Bu olayların amacı demokrasi güçlerinin faşizme karşı verdikleri mücadeleyi engellemek ve ülkede devlet kurumlarını işgal ederek faşist tırmanışı doruk noktasına vardırmaktı. Kendilerine Komando adı veren bu unsurlar hükümetin desteği ile devlet kurumlarında bir çok yeri ele geçirdiler. Günden güne yeni mevziler kazandılar. Yeni mevziler ele geçirdikçe emekçiler üzerindeki baskılarını arttırdılar. Ülkede her gün ilerici kuruluşlara bomba atmalar, grevdeki İŞÇİLERE silah sıkmalar. Emekçilerden yana düşünen öğrencileri pusuya düşürerek öldürmeler, banka soymalar alabildiğine devam ediyordu. Faşistler bunları yaparken MC'nin sözcüleri güdümlerine aldıkları TRT ile ve kendi basın araçlarıyla bunları sosyalistlere yüklemeğe çalışıyorlardı. Polislerini, güvenlik kuvvetlerini tek yanlı sosyalistlerin avlanması için görevlendiriyordu. Faşist sürülerin eğitilmesi için CIA ve MİT gibi kuruluşlarla bu konuda işbirliği yapıyorlardı.

MC nin gitmesiyle demokrasi güçlerinin önündeki görevler bitmiş değildir. Çünkü daha önceleri faşistler bir sürü mevzileri elde etmişlerdi. Bu mevzileri kolay kolay bırakmıyacaklardır. Bunun üzerine MC nin düşmesiyle beraber faşist terör arttı. Soygunlar, başta sosyalistler olmak üzere tüm ilericilere saldırılar daha da şiddetlenmeğe başladı. Amaç, MC ortaklarının kendilerini aklamaları ve anarşinin asıl kaynağının sosyalistler olduğunu göstermektir. Amaç, faşistlerin ellerine geçirdikleri mevzileri korumaktır. Amaç eğer bizim ellerimizdeki mevzileri almaya kalkışırsanız biz daha fazlasını yapar daha da saldırgan oluruz deyip demokrasi güçlerinin mücadelesini geriletmektir. Amaç her ne kadar kendisini aklamak için barış çağrılarını dilden düşürmeyen, fakat bu çağrılarıyla da olsa bile faşistliğini örtbas edemeyen MHP ve yan kuruluşu olan Ülkü Ocakları faşistlerinin ellerinde bulundurduğu mevzileri kaybetmeyip kendi faşist iktidarlarını gerçekleştirmeğe çabalamaktadır.

İşte Samandağ'ında yapılan banka soygunu bütün bu olayların dışında değildir. Aksine bu tür olayların bir halkasıdır. Soygun kasıtlı olarak yapılmıştır. Çünkü Samandağ halkının büyük bir çoğunluğu hatta hemen hemen hepsi anti-faşisttir. (faşizme karşıdır) Bu durumda anti-faşist bir yerde soygun yapılmıştır. Görüyoruz ki bu tür olayları MHP'li komandolar değil bize karşı olan solcular yapmaktadır diyecekler ve akılları sıra kendilerini aklayacaklardır. Olay günü en başta Samandağ' ında bulunan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi (TSİP) yöneticilerinden bir kısmının emniyete alınıp soruşturmaya tabi tutulması bizim dediklerimizi kanıtlamaktadır. Fakat sosyalistlerin hiçbir zaman bunu yapamayacaklarını mücadele yöntemlerinin bu olmadığını her aklı başında adam bilmektedir. Hatta yalnız sosyalistlerin değil tüm Samandağ emekçilerinin böyle bir şeyi yapamayacaklarını bu işin ancak özel eğitilmiş olan kontr-gerilla ve bunlarla işbirliği içinde olan faşist guruplarca veya burjuvazinin hizmetinde olabilecek kişilerce yapılacağını Samandağ emekçi halkı kadar tüm Türkiye emekçileride bilmektedir. Faşistlerin bu oyunları sökmeyecektir. Demokrasi güçleri Samandağında mücadelelerine devam edeceklerdir.

KARDEŞLER;

Ülkemizde cereyan eden bu olaylar başta sosyalistler olmak üzere, demokrasi güçlerinin önüne her zamandan daha fazla görevler koymaktadır. Bu görev tüm demokrasi güçlerinin güç ve eylem birliğini sağlamaktır.

Yeni kurulan hükümetin önünde acilen çözümlenmesi gereken meseleler faşist yuvaların dağıtılması (Ülkü Ocakları vb.) devlet kurumlarında kümelenmiş olan faşist unsurların derhal bu kurumlardan temizlenmesi ve bunlarla işbirliği halinde olan Kontr-Gerilla örgütünün dağıtılıp bu örgütün geçmişteki faaliyetleri halka açıklanmalıdır.

Bunun olması için demokrasi güçleri üzerine düşen görevi yerine getirip hükümeti bunları yapmaya zorlamalıdır.

Ancak ülkemizde cereyan eden olaylar böyle önlenebilir. Can güvenliği böyle sağlanabilir. Bu konuda Türkiye Sosyalist İşçi Partisi üzerine düşen görevi yerine getirecektir.

YAŞASIN SOSYALİZM...

TSİP Üyesi Mustafa Karagöze Faşistler Saldırdı

Türkiye Sosyalist Işçi Partisi Tefenni İlçe Başkanı Musa Karagöz geçtiğimiz çarşamba günü Burdur'da gece saat 22 sıralarında üç faşist zorbanın ani saldırısına uğramış, halk düşmanı faşist saldırganlarla bir süre boğuşan Musa Karagöz pabuçu pahalı gören faşistler tarafından üç yerinden bıçaklanmıştır. Musa Karagöz'ü yaraladıktan sonra kaçan zorbaları bir süre kovalayan TSİP ilçe başkanı fazla kan kaybı üzerine çevreden gelenler tarafından Burdur Devlet Hastahanesine kaldırılmıştır. Halen hastahanede tedavi gören Musa Karagöz'ü parti MYK üyesi A. Gezer ziyaret etmiş ve Merkez Yürütme Kurulu adına geçmiş olsun demiştir.

TSİP Burdur il örgütünün Musa Karagöz'ün saldırıya uğraması üzerine yayınlanan bildirisi şöyledir:

KARDEŞLER,

Burdur'da da faşist zorbalar akşamleyin evine gitmekte olan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi üyesi Musa KARAGÖZ'e saldırmışlardır. Ancak partimiz üyesini öldürmeyi başaramayan faşistlerin elinden güçlükle kurtulabilen Musa Karagöz, üç yerinden bıçakla yaralı olduğu halde hastahaneye kaldırılmıştır.

Yine Burdur Eğitim Enstitüsünde M.C. tarafından yerleştirilmiş bulunan yönetici ve öğretmenlerin açık desteği altında kendi yandaşları öğrenciler vasıtasıyla tarafsız ve ilerici öğrenciler üzerindeki baskı ve sindirme hareketini yoğunlaştırmışlardır. Öğrencilere zorla MHP sloğan ve marşları söyletilmeye çalışılmaktadır. Söylemeyenlere dayak atılmaktadır. Okuldaki baskılar yetkili makamlara defalarca iletildiği halde gerekli hiç bir önlem alınmamıştır. Bu yüzden can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü bulunmayan bir çok öğrenci halen okullarına gidememektedir.

Onlar bilsinler ki bu kavga durmayacak.

Onlar bilsinler ki, halkımızın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi çığ gibi büyüyecek.

Onlar bilsinler ki başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımız er geç demokratik halk iktidarını kuracaktır.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ. KAHROLSUN FAŞIZM.

YAŞASIN HALKIMIZIN İŞ EKMEK HÜRRİYET MÜCADELESİ. YAŞASIN SOSYALİZM.

YAŞASIN TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ.

KARS'DA BİR İŞÇİ SINIFI SOSYALİSTİ DAHA DÜŞTÜ

Faşist saldırı ve cinayetler bütün hızıyla devam ediyor. Ecevit Hükümetinin faşistlerin üzerine yürümekteki kararsız tutumu faşist saldırı ve cinayetlerin artmasına yolaçıyor. Son olarak Kars'da faşist sermaye köpekleri bir işçi sınıfı sosyalisti olan eğitim emekçisi arkadaşımız TALAT TEMEL'i öldürdüler. Talat TEMEL Kars'da demokrasi güçlerinin en önünde yürüyen ve bu yüzden faşistlerin gözüne diken olan bir sosyalistti.

Kars valisinin koruyucu tutumundan cesaret alan ve diğer illerden Kars'a dolan faşist çetelerin yardımıyla ve Kars Ülkü-Bir'de yuvalanmış köpeklerce katledilen Talat arkadaşımızın kahbece katledilmesi, önceden hazırlanmış bir plana dayanmaktadır.

TSİP Kars ilçe örgütü yayınladığı bildiride cinayeti şiddetle protesto etmiş ve TSİP üyelerinin tutuklanmasını kınamıştır.

Talat Temel yoldaşımız mücadelemizin ilk kurbanı olmadığı gibi son kurbanı da olmayacaktır, ama kanı da yerde kalmayacaktır.

Kontr-Gerilla Adlı Cinayet Şebekesini Açığa Çıkarıp Ortadan Kaldırmanın Sırasıdır

KİTLE Gazetesinin 192.ci sayısında yeni kurulmakta olan hükümet için ilk yargılarımızı ve tesbitlerimizi dile getirirken şu noktayı da vurgulamıştık:

«Faşistler üzerindeki himayenin kaldırılması için önemli tedbirlerin başında Milli İstihbarat Teşkilatı ile faşistler arasındaki organik ilişkinin kesilmesi, MIT içindeki faşist ve faşist işbirlikçisi unsurların, kontr-gerilla gibi örgütlerin tasfiye edilmesi, bu teşkilatın kanunsuzluklarının önüne geçilmesi gelmektedir. Türkiye'deki resmi anti-komünist kuruluşların en başında gelen bu kurumun temel niteliğini hiçbir burjuva iktidarı değiştirmez ve değiştiremez, fakat demokratik eğilimli CHP, hiç değilse, bu kuruluştan Türkeş ve hempalarını temizleyebilir, onun kanunsuzluklarını önleyebilir.

Gene ülkemizde faşistlerin en büyük desteklerinden birisi CIA'dır. MIT ile adeta içiçe denilebilecek kadar sıkı bir işbiriiği içinde çalışan CIA'ya karşı etkili bir mücadele vermek gerekir. MİT'deki en önemli şeflerden birisi geçenlerde CIA hesabına çalıştığı gerekçesiyle yakalanmıştır. MIT'de CIA ile işbirliği yapan tek kişi hiç kuşkusuz o şahıs değildir. MİT üzerindeki CIA nüfuzuna ve işbirliğine karşı, bu kurumun denetimini kendisine bağlayan Başbakan, titiz ve yoğun bir mücadele vermedikçe, ne MİT'de gerekli operasyonları yapmak mümkündür, ne de Türkiye'deki CİA faaliyetlerini kısıtlayabilmek...

Faşist saldırganlar üzerindeki himayeyi kaldırmak için, İçişleri Bakanlığı teşkilatında da baştan aşağıya kadar önmeli değişiklikler ve gerekli demokratik operasyonlar yapmak zorunludur.

Gene diğer devlet kurumlarındaki faşistlerin ayıklanması ve özellikle Silahlı Kuvvetler içindeki faşist ve faşist işbirlikçisi unsurların ayıklanması bir başka önemli zorunluluktur.

Bütün bunları bugünkü kabinenin yapması mümkün müdür? Daha da önemlisi sağ sosyal demokrasinin niteliği buna uygun mudur? Bu sorunun cevabında gereksiz bir iyimserliğe yer olmamalıdır. Fakat faşistler konusundaki en ivedi emekçi halk talepleri, bu işlevlerin de yerine getirilmesini içermektedir. Demokratik mücadelemiz, acilen bu hedefleri de kapsamaktadır. Şimdiki kabinenin sağ sosyal demokrasinin bile sağında kalan yapısı bu konuda ümitvar olmaya engeldir. Ama 5 Haziran seçimleri öncesinde Ecevit, kendisine suikast düzenlemek isteyenler arasında belli MİT kanatlarının veya MİT ile CIA işbirliği halinde çalışan birtakım yasa dışı örgütlenmelerin varlığından üstü kapalı bir şekilde sözetmişti. Bunların varlığı bugün de devam etmektedir, faaliyetleri demokrasi düşmanlığı ve faşizmin güçlendirilmesi, bir askeri faşist diktatörlüğün tezgahlanması konusunda yoğunlaşacaktır. Bu gibi gayretlere karşı kararlı bir uğraş vermek, demokrasinin gereğidir. Bu noktayı özellikle vurgulamak isteriz.

Özetlersek, demokratik siyasal hareket bir yandan MC partilerini ve sözünü ettiğimiz faşist ve faşist işbirlikçisi gizli-açık resmi-gayrıresmi kişi, kurum ve örgütleri hedeflemektedir. Faşizme ve gericiliğe karşı olan siyasal mücadelemiz, bu dönemde de sürecektir... Bu konuda sosyal demokrasiye de görevler düşmektedir. Sosyal demokrasinin iktidarda olması, ve sınıf mücadelesinin siyasal planda ona yönelmiş bulunması onu anti-faşist mücadeleden demokratik görevlerden dışarlamayı ve onu MC ile, diğer faşist ve faşist işbirlikçi güçlerle aynı kaba koymayı getirmez.»

Bu satırlar dizgiye verildiği sırada Ecevit hükümeti henüz Çankaya tarafından onaylanmış bile değildi. Fakat hükümetten demokrasi güçlerinin beklediği en önemli görevlerin başında faşistler üzerindeki devlet himayesinin kaldırılması, can güvenliği, öğrenim özgürlüğü gibi olanakların sağlanmasıydı. Bunu yapmak için ise, önce MIT, CİA, Kontr-gerilla gibi örgütlerin üzerine gidilmeliydi. Bu tesbitimiz, kısa zamanda, tüm demokratik kamu oyu tarafından da dile getirilmeye başlandı, ve Kontr-gerilla, MİT vb. gibi örgütler, günün en aktüel konusu haline geldi.

Son günlerde kontr-gerilla üzerine yazılıp çizilenler bir hayli yoğunlaştı. Bu gelişme şimdiye değin tüm sosyalistlerin, ilericilerin, demokratların bu yasa dışı işkence örgütünün kaldırılması doğrultusunda vermiş olduğu mücadelenin bir bakıma sonucu olarak değerlendirilebilir. 12 Mart faşizminin Türkiye halkına **«armağanlarından birisi»** olan kontr-gerilla gerçekten pek çok insanın canını yakmıştır. Ve halen dahi oynanmakta olan karanlık oyunların, günde birkaçı bulan cinayetlerin yurdu haraca kesen zorbalıkların, 1 mayıs katliamı dahil pek çok provakasyonun altında kontr-gerilla isimli cinayet şebekesinin parmağı olduğundan kimsenin kuşkusu yoktur. O kadar ki 1 Mayıs olaylarının kovuşturulmasıyla görevli savcı iddianamesinde bu meseleye işaret edip, esas katillerin bulunamadığını belirterek, «gizli eller»in mevcudiyetini ortaya koyarken, herkesin tereddüt etmeksizin kestirebileceği bir şekilde bu işkence örgütünü —ve yerli yabancı diğerlerini— kasdetmişti. Ve bunun üzerine de hemen Istanbul'dan «sürülmüştü».

İşin garibi kontr-gerilla-nın' varlığını yokluğunu tartışanların çıkması! Bunların başında sabık başbakan geliyor. MC'nin bayraktarı iken demokrasi düşmanlığının şampiyonluğunu yapan bu zat göz göre göre kontr-gerilla'nın varlığını inkâr etmektedir. Bundan kendi iktidar dönemini temize çıkartmak gibi bir amaç güttüğünü sanmak abestir. Çünkü kontr-gerillanın varlığı, onun pek çok kişinin bizzat etinde kemiğinde ve hafızasında bıraktığı maddi izlerle ispat olmuş durumdadır. Sabık başbakan bu meydan okumasıyla CHP ağırlıklı hükümeti köşeye sıkıştırmanın planları içindedir. Çünkü kontr-gerillanın öyle kolayca açığa çıkartılıp, ortadan kaldırılacak bir örgüt olmadığını bizzat başbakanken görmüş, anlamıştır. Bu cinayet örgütünün iplerinin Washington'a kadar uzandığını, CİA'ya bağlı olduğunu yakınen bilmektedir. Ve bu örgütün Türkiye'de gelişmekte olan sosyalist harekete, sol muhalefete ve halkımızın mücadelesine karşı, ABD emperyalizminin ve onun yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını korumak için kurulup yönlendirildiğinin farkındadır. Ve işlerin büyük ölçüde bir başbakanın elinde olmadığını kendi zamanında görmüştür. Onun için Ecevit'e büyük bir pişkinlikle, ev sahibini bastıran yavuz hırsız misali seslenebilmekte, «kolaysa sen açık layıevr şu kontr-gerilla meselesini» diyebilmektedir. CHP hükümetinin, devlet ve ordu içinde yasa dışı bir şekilde yuvalanmış, ancak arkası çok kuvvetli bir cinayet şebekesinin üstüne gidemeyeceğini, gitmeye kalksa bile pişman olup yüzgeri edeceğini hesaplamaktadır. Zaten kontr-gerilladan geçenlere, oradaki cinayet ve işkence uzmanları kendi ağızlarıyla dokunulmazlıkları olduğunu, kimsenin kendilerine ilişmeyeceğini defalarca ifade etmişlerdir.

(Devamı 15. de)

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi,

«Emperyalizmin yurdumuz üzerindeki emellerinin gizli açık tertipçileri durumunda olan CIA vb. gibi örgütlerin ve bunlarla işbirliği içinde olan diğer yerli ve yabancı örgütlerin yurdumuza ve halkımıza olan zararlarının sergilenmesi, MİT ile ilgili kanun ve mevzuatın kaldırılması, emperyalizme hizmet eden yabancı gizli örgüt faaliyetlerinin önlenmesi için çaba gösterir.»

(TSİP Kongre Kararlarından, 21-27 Mart 1976)

«Başta 12 Mart sorumluları olmak üzere bütün faşist uygulamaların sorumlularının yargılanması,

Devlet mekanizmasındakı faşist ve gerici unsurların ayıklanması, demokrat kıyımına son verilmesi.»

(TSİP Programı Acil Talepler Bölümü)

EĞİTİM ENSTİTÜLERİNDE FAŞİSTLERE TAVİZ VERİLMEMELİDİR

MC döneminde Milli Eğitim Bakanlığının kilit noktalarını ve Eğitim Enstitülerinin yönetim mekanizmalarının tümünü ele geçiren faşistler, son iki yılda Eğitim Enstitülerine, kanunsuz sınavlarla 70 bini aşkın faşist öğrenci kaydetmişlerdi. Danıştay, gerek geçen yıl, gerekse bu yıl sınavlar konusunda, yürütmeyi durdurma kararı alarak bu sınavları geçersiz saymış, gene kanunsuz sınavlar tekrarlanmış, Danıştay tekrar bu sınavları iptal etmiş, fakat faşist yöneticiler Danıştay kararlarına uymayarak her iki yılda da 35 bini aşkın faşist enstitülere öğrenci kaydederek tedrisata başlamıştı. Şimdi belirtildiğine göre, toplam sayıları 72 bin civarında olan, ve yarısı ikinci sınıfta, yarısı birinci sınıfta, okuyan bu öğrencilerin öğrenciliği yasalar önünde geçersizdir, kanunsuzdur.

Eğitim emekçilerin devrimci ve demokratik niteliklerini çok iyi bilen faşist güçler, bu planı özellikle uygulamışlardır. Mesele sadece 72 bin ülkücünün okuyup okumaması değildir. Bu faşist sürüler, birkaç yıl sonra okuldan mezun olarak Türkiye'de orta dereceli okulların tümüne yayılacaklardır. MC'nin ve onun içindeki faşist güçlerin amacı, bu şekilde, öğretmenlik kurumunu faşistleştirmek ve öğrencilerin düşünsel formasyonunda çok önemli bir dönem olan orta dereceli okullarda gencecik çocuklara, bu faşist öğretmenler aracılığıyla, kitle halinde, ırkçı, Turancı ve faşist-militarist eğitim yaptırmaktır.

Bu nedenle, sözkonusu Danıştay kararlarının uygulanması, sadece basit bir yasal zorunluk veya demokratik gereklilik olmaktan çok öte, eğitim kurumlarının faşistleştirme çabalarının önünü bir an önce kesmek uğraşında önemli, hem de çok önemli bir yer tutmaktadır.

Ecevit hükümeti, Eğitim Enstitülerini birbuçuk ay erken tatile sokmakla, isabetli bir karar almıştır. Öte yandan, Ecevit. bir başka vesileyle verdiği demeçte, bütün danıştay kararlarının, istisnasız uygulanacağını söylemiştir.

Bu iki faktörü yanyana getiren faşist güçler, sözkonusu 72 bin faşist öğrencinin, kanunlar gereği adı geçen eğitim kurumlarından kapı dışarı edileceğinden korkarak büyük kentler başta olmak üzere, Eğitim Enstitülerinin bulunduğu il ve ilçelerde azgınca saldırılara geçmişlerdir.

Ülkücü komandoların Başbuğu, son zamanlarda çoktan bıraktığı sahte barış çağrılı maskesini iyice bir yana itip, hükümeti açık açık tehdit etmeğe başlamıştır. Başbuğ Türkeş, Danıştay kararlarını uygulamamak sorumluluğunun, okulun bağlı bulunduğu yönetime ait olduğunu, bu nedenle, öğrencilerin mağdur edilemeyeceğini söylemektedir. Oysa Türkeş'in sözünü ettiği yönetim de, öğrenciler de aynı kanadı oluşturmakta, aynı siyasal merkeze bağlı bulunmaktadır. Üstelik ,bu kanunsuzluklar yapılırken ve Danıştay kararları uygulanmazken, Alpaslan Türkeş de başbakan yardımcısıydı. Komandoların Başbuğu, şimdi faşist yönetim ile faşist öğrencileri ayrı ayrı gösterip, «yönetimin sorumlu olduğunu» öğrencilerin ise bunda bir dahli bulunmadığını söylemektedir.

Başbuğ'un hiç utanmadan halkın gözünün içine baka baka böylesine bir riyaya başvurması faşizmin binbir çirkin yüzünden bir tanesidir. Çünkü, Başbuğ'un kamu oyunda acındırmağa çalıştırdığı öğrenciler, masum ana kuzucukları değildir. Onların her biri, mahalli MHP teşkilatlarından ve ülkü ocaklarından referans alarak gelip sınav «kazanmış» faşist militanlardır. Nitekim de okullarının tatile sokulmasıyla birlikte, her tarafta başlattıkları terör bunu daha iyi kanıtlamaktadır.

Türkeş, öte yandan, «öğretmenlik özel uzmanlık işidir, bu nedenle bu okullara gidecek öğrencilerin özel sınavlara tâbi tutulması doğaldır» diyerek Danıştayın ısrarla iptal ettiği sınavları meşru göstermeye çalışarak, yukarıdaki demagojisini açığa vurmaktadır. Kaldı ki, demokratik güçler, o «özel» sınavlarda nelerin sorulduğunu pek iyi bilmektedir. Faşizme hizmet edecek, ırkçılığa yardakçılık yapacak kadar güdümlü seçilmiş olan, hatta Başbuğ'a ait soruları bile içeren bu sınavlar, elbette «özel sınavlar» dır, fakat, bu, demokratik bir eğitimin gerektirdiği «özel»lik olmayıp, sadece faşist bir eğitime, Başbuğ'a ve onun «ülküsü»ne, onun «Turan»ına hizmet edecek bir «özel» liktir.

Türkeş, bu sözlerini sıraladıktan sonra, demecinin asıl kısmını vurguluyor. Tehditlerini sıralıyor.. Bunun «vahim sonuçlar» doğuracağını söyleyerek, hükümeti açık açık tehdit ediyor, Komandolarının saldırılarını arttıracağını dile getirmek istiyor.

Ecevit hükümetinin kurulmasından bu yana, henüz Bozkurtun kuyruğuna biraz olsun basılmış değildir. Buna rağmen, Başbuğ başta olmak üzere faşist şeflerin pervasız ve tevil götürmez tehditleri biribirini izlemektedir.

A. Türkeş, Eğitim Enstitülerinde Danıştay kararları uygulanacak olursa, nelerin olacağını, yani faşist gürühların ne gibi yeni belalar açacaklarını hiç çekinmeden söylüyor. Pervasızlığın ve tehditçiliğin bundan daha açık bir kanıtı az görülmüştür.

Ve MHP genel başkanı, demecinin sonunda, 72 bin öğrencinin okullardan çıkarılmamasını, yani danıştay kararlarının uygulanmamasını, buna karşılık, kapasite zorlanarak, okullara daha fazla öğrenci alınmasını istiyor.

Yani, «Benim 72 bin bozkurtuma ilişmeyin, yoksa haliniz dumandır, ortalığı kasıp kavururum, şayet çok istiyorsanız, daha fazla sayıda öğrenciyi alabilecek yeni sınavlar düzenleyerek normal yollardan, normal ve yasal sınavlarla öğrenci kabul edin. Fakat zinhar yasa dışı yollardan okullara girmiş olan 72 bin komandama ilişmeyin» demek istiyor.

Bütün bu gürültüler, tehditler, fiili saldırganlıklar karşısında hükümet susmaktadır. Susmaktan da öte, Mecliste iki sandalye ile gelip kabinede iki koltuk kapan ve başbakan yardımcılığına çıkan Feyzioğlu'nun Partisi'nin başkanlık divanı, yayınladığı bir bildiri ile, sözkonusu gayrımeşru öğrencilerin okullardan çıkartılmamasını sert bir dille ihtar ediyor...

Sosyal demokrasinin ise suskunluğu, bu konuda bir uzlaşma yolu aradığı izlenimini uyandırmaktadır. Sosyal demokrasinin faşizm ile uzlaşma eğilimlerini bugüne değin sık sık dile getirdik, yeni hükümet kurulurken de bu gerçeği daha vurguyla belirttik.

TSİP: Eğitim Danıştay Kararları

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz, Eğitim Enstitüleri konusunda, iki yıldır Danıştay'ın almış olduğu «sınavları iptal» kararlarının çekinmeden uygulanmasını istemiş, ve «yasa dışı yollardan öğrenciliğe alınmış bulunan MHP yanlısı öğrencilerin saldırganlıklarına ve onların Başbuğ'ların pervasız tehditlerine ödün verilmemelidir; kuru gürültüye pabuç bırakarak yasa dışına çıkılırsa ve kanunsuzlukla uzlaşılırsa, faşist tehdit ve saldırganlık büsbütün azgınlaşacaktır» demiştir.

Kaçmaz'ın demeci özetle şöyledir:

«MC döneminde son iki yılda MHP yanlısı yöneticiler tarafından kanunsuz olarak düzenlenmiş olan Eğitim Enstitüsü giriş sınavlarını Danıştay ısrarla iptal ettiği halde, o zamanki yöneticiler bu kararları dinlemeyerek, 70 bini aşkın ülkücü öğrenciyi bu okullara iki yıl üstüste kaydetmişlerdir. Bu öğrencilerin öğrencilik hak-

Biz burada devrimci ve ilerici güçlerin, konuyla ilgili kesin görüş ve isteklerini vurgulayacağız:

★ Eğitim Enstitülerinde Danıştay kararları, hiçbir uzlaşmaya ve ödüne gitmeden uygulanmalıdır.

★ Böylelikle Eğitim Enstitülerinde kanunsuz olarak okumakta bulunan, durumları kesinlikle yasa dışı olan son iki yılın öğrencilerinin öğrenciliğine son verilmeli... Yeni ve demokratik sınavlar açılmalıdır. Bu sınavları MHP veya bir başka MC mahalli ilçe teşkilatının ya da ülkü ocaklarının bilmem hangi ilçedeki üyesinin, ya da bilmem neredeki, hangi faşist ülküdaşın gönderdiği referans tezkeresi, ya da tavsiye kartı ile değil, kendi bileğinin hakkıyla, kendi öz yeteneği ve bilgisi ile kazanan öğrenciler okula girerek öğrenime başlamalıdır.

★ Hâlen ikinci sınıflarda 35 bini aşkın kanunsuz öğrenci bulunduğundan, bu öğrencilerin öğrencilikleri, Danıştay kararları gereği son bulduğunda, ikinci sınıflarda tedrisat yapılamayacaktır. Bu durumda, okullara 70 bin öğrenci, demokratik ve normal giriş sınavlarını kazanmak kaydıyla alınmalı, yeni girecek öğrencilerin gecikmeden doğacak kayıpları, yoğun bir müfredatla ve yaz tatillerini de değerlendirerek telafi edilmelidir.

Enstitülerinde Uygulanmalıdır

ları yoktur. Müktesep hak, zorbalık yoluyla elde edilmez. MHP ve Ülkü ocaklıların tavsiye kartlarıyla bu okullara alınan 70 bin ülkücü komando'ya Danıştay kararları mutlaka uygulanmalı, sınavlar yenilenmelidir. Böylece, güdümlü ve yasa dışı sınavlar yoluyla, elemeye uğrayan ve asıl mağdur olan onbinlerce gencin, gaspedilmiş bulunan hakları iade edilmelidir. Yasa dışı durumundaki öğrenciler de ancak âdil bir sınav sonucunda, sınav kazanmakla, öğrenci olunacağını öğrenmelidirler.

Bu konuda Başbuğ Türkeş başta olmak üzere MHP liderleri ve ülkücü komandolar pervasızca tehdit ve saldırıya geçmişlerdir. Kuru gürültüye taviz verilmemeli, yasa dışı olanla uzlaşılmamalıdır. Aksi halde, hem eğitim kurumlarına, birkaç yılda 70 bin ülkücü komando, öğretmen olarak katılacaktır, hem de faşist güçler büsbütün şımarıp, cüret kazanacaklardır.»

★ Bu konuda Danıştay kararlarının uygulanması, orta dereceli okullardaki eğitim kadrolarının kısa zamanda büyük ölçüde faşistleştirilmesi yolundaki çabaları engelleyecek en önemli tedbirdir... Bu nedenle, *kimsenin gözünün yaşına bakılmamalı*, faşistlere zinhar taviz verilmemelidir.

★ Bu sorunda sosyal demokrasinin girişeceği bir uzlaşma davranışı, sadece bu alanında faşistleri büsbütün azgınlaştıracaktır, bundan sonra her istediklerini tehditle, zorbalıkla sosyal demokrasiden koparmak için faşist güçlere yol açılacak, onlara cüret verilecektir. Bu ise, faşizme karşı mücadelede, demokrasi güçlerine boyutları Eğitim Enstitülerini de aşan çok büyük bir zaaf getirecektir. Zaten halen onların elinde olan insiyatif, büsbütün onlara terkedilecektir. Atı alan Üsküdarı geçecek, geri dönüş çok zor olacaktır. İşte bu nedenlerden ötürü tartışmasız bir yasal dayanak olan Danıştay kararları uygulanmalı, hem geçen yılın, hem de bu yılın giriş sınavları yeniden düzenlenmeli.

★ Faşistlerin bu kadar korkmaları, bu 72 bin öğrencinin, sınavları kazanacak derecede bilgili ve yetenekli olmadığını da göstermektedir. Çünkü, aynı okulda yarısı üç sömestr, diğer yarısı ise bir sömestre okuduktan sonra, bu okullar için yeniden yapılacak giriş sınavlarını, normal koşullarda, sözkonusu tüm öğrencilerin kazanmaları gerekir. Ne var ki, MHP'li veya Ülkü ocaklı tavsiyesiyle bu mekteplere giren 70 bini aşkın komando, üstelik o okulda en az bir sömestre, ve diğer yarısı üç sömestre okuduktan sonra dahi, yenilenecek giriş sınavlarını kazanmaktan korkuyorlarsa, onların şimdiki öğrenciliklerini asla haketmedikleri, sözkonusu sınavların gerçekten de Eğitim Enstitüleri için giriş (seçme) sınavı niteliği taşımadığı gerçeğini kanıtlar. Bu ise, yasal Danıştay kararlarının, aynı zamanda reel içeriğidir.

★ MHP liderleri ve diğer MC şefleri ve bu arada CGP Başkanlık Kurulu, bu okullara yasa dışı yollardan girmiş, kanunsuz sınavlarla «öğrencilik hakkını» kanunsuz bir yönetim tarafından —kendi politik ağababaları eliyle— kazanmış olan 72 bin öğrenci için acındırma çabaları içindedirler. Faşist ve diğer gerici elebaşların kamu oyunda yaratmak istedikleri «mağduriyet» izlenimine ve havasına kapılmamak gerekir. Çünkü bizzat okuduğu okulun —âdilâne yapılacak— yeniden giriş sınavlarına dahi girmeyi göze alamayacak kadar paniğe kapılıp, üstelik de üstüste tehditler yağdıranlar, saldırılar düzenleyenler, yani o öğrencilikleri sadece yasal olarak değil, reel olarak da haketmediklerini gösterenler, herşeyden önce demokratik kurumların —Danıştay'ın— kararlarına uymayı öğrensinler. Onlar kanunsuz yoldan ve hiç de haketmedikleri bir şekilde öğrencilik elde etmişlerdir. Şimdi mağdur pozlarına girenlere ve tüm kamu oyuna söylenmelidir ki; asıl mağdur olan; lise ve muadili bir okulu bitirip de bu sınavlara katıldıkları halde yasa dışı uygulamalar nedeniyle Eğitim Enstitülerine alınmayarak açıkta kalan onbinlerce ve onbinlerce gençtir. Geçen yıl ve bu yıl yüksek okullara giremeyenlerin sayısı yüzbinlere varmıştır. Bunlardan Eğitim Enstitüsü sınavlarına girenler fakat kazandırtılmayanlar, ya da hiç sınava girmemiş olanlar giriş sınavlarının yenilenmesinde *hak sahibidirler*. Türkeş ve hempalarının «muktesep hak» dedikleri şey, silah zoruyla, faşist yöntemlerle ve yasa dışı yollardan elde edilmiş öğrencilik hakkı değildir. Şayet burada bir muktesep hak varsa, o da, sınavların yenilenmesi için bekleyen ve sayıları yüzbinlere varan gencin yeniden sınav» hakkıdır... Muktesep hak onlarındır. Yasa dışı yollardan zorla Enstitü öğrenciliklerine kapağı atmış faşist sürülerin değildir.

«Eğitim Enstitüleri ile ilgili diğer bir çok ivedi talep de, MC hükümeti tarafından kapatılmış bulunan Diyarbakır Eğitim Enstitüsü ile Tunceli ve Mardin öğretmen liselerinin derhal açılması gerekir. Yasal yollardan bu okullara girmiş ve yıllarca öğrenim yapmış öğrenciler, bir anda okullarının kapatılmasıyla ortada kalırlarken, bizzat bu faşist uygulamanın suçluları, şimdi, kalkmışlar, gayrımeşru ve kanunsuz öğrencilere «muktesep hak» yakıştırmaktadırlar.

MC'nin elde edemediği, kendi kalesi haline getiremediği bu okullar derhal öğrenime açılmalıdır.

Tekrar tekrar belirtelim ki, Eğitim Enstitüleri ve Danıştay kararları konusunda faşist ve gerici güçlere taviz verildiği takdirde, uzlaşma yoluna gidildiği takdirde, bir yandan 72 bin komandonun kanunsuz öğrencilikleri yasallık kazanacak, öte yandan bu faşist sürüler, birkaç yıl sonra orta dereceli eğitim kurumlarında öğretim kadrolarına yayılacaklar, yani demokratik eğitim açısından sorun uzun vadede daha da büyüyecek, ayrıca gerçek mağdur durumunda bulunan ve yüksek okullara girememiş öğrencilerin mağduriyetleri, faşist tehdit nedeniyle perçinlenecek ve «yasal»laşacak, bunların da ötesinde, faşistler büsbütün şımaracaklar ve azacaklardır.

Bu nedenle, Eğitim Enstitüleri konusunda şunu söylüyoruz: yılanı küçükken ezmek gerekir. Yarın büyürse, daha büyük yaralar açar, daha fazla zarar ve hasar verir, daha da saldırganlaşır... Yılanı küçükken ezmek için ise, sorun henüz pek büyümeden, derhal Danıştay kararlarını uygulamak ve kuru gürültüye pabuç bırakmamak gerekir.

SOSYALİST VE DEMOKRAT GÜÇLERİN ORTAK GÖREVLERİ

MC'nin devrilmesi Türkiye'de tüm demokrasi güçlerinin yıllardır sürdürdükleri çetin mücadelede kazanılmış büyük bir başarıdır. MC koalisyonları içindeki faşistler ve faşist işbirlikçileri, bir yandan tekelci burjuvazinin işlerini tedvirle uğraşırken, bir yandan da tekelci burjuva çıkarların ekonomik alanda acımasızca ezdiği kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerine saldırıya geçmişlerdi. S. Demirel'in «Bu Anayasa ile memleket idare edilmez!» sözü siyasi bir mazeret değil, doğrudan doğruya bu temel tutum ve anlayışın klâsik ifadesi idi.

Bu tutumlarıyla MC siyasileri, 61 Anayasasının demokratik özüne 12 Mart döneminde indirilen darbelere yenilerini (bütün çabalarına rağmen) ekleyemediler ama, kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerine konulan «12 Mart kuşatması»nı sürdürmeyi başardılar. 1973 seçiminden bu yana beş yıl geçtiği halde anayasal plânda 1973'ten bir adım ileri gidilemedi. Hertürlü demokratik siyasî faaliyet demokrat güçlerin bütün mücadele kararlılığına ve fedakâr direnişlerine rağmen, 12 Mart «anayasal rejimi»nin gölgesi ve tehdidi altında sürdürülüyor. Üstelik faşizmin sokakta olsun, devlet katında olsun bugünedek tırmandırıldığı noktada, demokratik özgürlüklerin önüne çekilen anayasal ve yasal setler faşistlerin ele geçirdikleri ileri mevzilerle büsbütün pekiştirilmiş, tahkim edilmiş durumda.

DEMOKRASİ GÜÇLERİ

Buna rağmen demokrasi güçlerinin yıllardır canları ve her türlü demokratik özgürlükleri bahasına verdikleri mücadele karşısında MC siyasî planda gerilemiştir. Anti-demokratizmin ve faşizm işbirlikçiliğinin baş şampiyonu Adalet Partisi her seçimde seçmenden ağır silleler yemekte, gittikçe «itibar»dan düşmektedir. Buna karşılık kitlelerin demokratik özlemlerinin «devlet katında» sözcülüğünü üstlenen CHP sürekli ilerleme kaydediyor. Bunun başta gelen nedeni, hiç şüphe yok ki, demokrasinin aslî temsilcisi işçi sınıfının sosyalist siyasî hareketinin bölünmüşlüğü ve bundan doğan fiili güçsüzlüğüdür. Bu yüzdendir ki MC'ye karşı demokratik mücadelede belirleyici rol oynayan işçi sınıfı ve onun yandaşı demokrat güçler, MC «hükümet formülü»nün iflâsıyla ortaya çıkan yeni «hükümet formül»lerine kendi damgalarını basabilecek, MC'nin yerini alacak hükümetlerin yapısını belirleyecek durumda olamamışlardır.

Nitekim temelde demokrasi güçlerinin mücadeleleri sonucunda MC alternatifi sökmeyince, tekelci burjuvazinin işlerini MC artık lâyıkıyla tedvir edemez hâle gelince, onun yerini alan hükümet sağ sosyal-demokrat ağırlıklı bir hükümet olmuştur. Ve bu hükümetin yapısı demokrasi güçlerinin tercihleriyle değil, «entrika» ile belirlenmiştir. Ülkeyi MC belâsından «kurtaran»lar, iki buçuk yıl MC belâsını ülkenin başında tutma sorumluluğuna katılıp son anda saf değiştiren üç beş kişi olmuştur!

YENİ HÜKÜMETİN DEMOKRATLIĞI

Ne ki bu, hiç bir surette, şimdiki hükümetin demokrasi güçlerinin .bu arada işçi sınıfının âcil taleplerin kaale almayacağı anlamına gelmez. Hükümetin tekelci burjuvaziye dayanan sınıfsal yapısı onu türlü açmazlar karşısında birtakım tereddütlere ve tutarsızlıklara sürükleyecektir şüphesiz. Fakat hükümet siyasî kitle desteğini, objektif plânda, kendi esas sınıfsal tabanı dışındaki sınıf güçlerinden almaktadır. Bu bakımdan bu hükümet bu güçlerin hiç değilse bir kısım âcil taleplerini karşılamak zorundadır - eğer MC partilerinin amansız saldırıları karşısında hızla yıpranıp tükenmeyi göze almayacaksa.

Nitekim başta AP olmak üzere MC partilerinin, tekelci sermaye mihraklarının açık müzaheretiyle başa geçmiş olmasına rağmen, Ecevit hükümetini her ne bahasına olursa olsun yıpratıp çökertmek için giriştikleri saldırı, özellikle sokakta gittikçe artan bir tempoyla sürdürülen faşist azgınlık furyası, gerçek hedefin bu hükümetin kendisi değil, ardındaki demokratik özlemler olduğunu açıkça göstermektedir. Bu bakımdan S. Demirel ve şürekasının şimdi muhalefette öne sürdükleri gelecek iktidar alternatifi, özünde de, lâfzında da, eski MC'lerden de daha anti-demokratik ve faşizan niteliktedir. Zira mücadele S. Demirel'in zahiren göstermek istediği gibi bir «siyasî ahlâk» mücadelesi, «millî iradeye saygı» mücadelesi filân değil, doğrudan doğruya sınıf mücadelesidir. Gerçek öfke kaynağı, birkaç eski AP'linin şimdi CHP' nin yamacında bakan koltuğuna kurulmuş olması değil, yeni hükümetin demokrasi güçleri karşısındaki (yukarda izah ettiğimiz) objektif konumudur. Anti-demokratizmi ülke için «halâs» yolu olarak gören ve göstermeye çalışanlar, uğradıkları siyasî başarısızlık karşısında sınıf mücadelesini daha da kızıştırmaktadırlar. Başarı hedefini, eskisinden de daha üst düzeyde bir anti-demokratizm olarak saptamaktadırlar. Ve kontr-gerilla sorunu üzerindeki tartışmalarda, gemi azıya almış fedaî sözcülerinin ağzından «İç savaş!» ya da «Kurtuluş savaşı!» gibi feryatlar koparırak bu niyetlerini pervasızca açığa vurmaktadırlar.

YENİ GÖREV VE SORUMLULUKLAR

Bu durumda başta işçi sınıfı olmak üzere tüm demokrat güçlere düşen siyasî mücadele görevleri ve hedefleri bellidir. Siyasî hayatın demokratikleştirilmesi, kısa ve uzun vâdede MC karşısında kendisine sağlayacağı destek bakımından şimdiki hükümetin çıkarına da olsa, bunu gerçekleştirmek salt bu hükümetten beklenemez. Hükümete karşı karşıya bulunduğu açmazı gösterip bu açmazdan çıkış yolunu işaret etmekle, yani hükümete dışardan akıl öğretmekle yetinmek aslında mücadeleden kaçmaktır. Burjuvazinin kuyruğuna takılmaktır. Doğru tutum, işçi sınıfı sosyalistlerinin başını çekecekleri mücadeleyle hükümeti «aklın yolu»nu görmeye zorlamaktır. O bunu görse de görmese de, sonuçta belirleyici olan demokrasi güçlerinin aktif mücadelesi olacaktır.

Üstelik demokrasi için verilecek mücadelede hedef, bugünkü somut durumda, birbirinden kopuk tek tek âcil taleplerin karşılanmasıyla da sınırlandırılamaz. Demokratik kazanımlar için mücadele hedefleri, sınıf mücadelesinin bütünselliği içinde saptanmalıdır. Bir başka deyişle, bugünkü hükümetin de yapısını ve niyetlerini aşan demokratik taleplerin âciliyeti vurgulanmalı, bu doğrultuda bağımsız demokratik mücadele verilmelidir. Aksi takdirde MC partilerinin bugün eski MC'lerin «imkân»larını da aşan faşist ve anti-demokratik hedeflerine karşı mücadelede demokrasi güçleri sürekli olarak mevzi kaybedeceklerdir.

MÜCADELİMİZ SÜREKLİ OLMALIDIR

İşçi sınıfının ve yandaşı güçlerin bugün uğrunda mücadele verecekleri demokratik-sosyal taleplerin bir kısmı şimdiki hükümet tarafından karşılanabilir. Bir kısmı bu hükümetten mücadeleyle ve zorla koparılacaktır. Bir kısmı ise demokratik halk iktidarında nihaî olarak gerçekleştirilebilecek taleplerdir. Bunların hepsi uğrunda bugünden mücadeleye girişilmeden demokratik mücadele hedeflerini salt Ecevit hükümeti ile MC partileri arasındaki çelişkinin sağladığı imkânlarla sınırlı tutmak, ya da «sosyal-demokrat ağırlıklı **bu hükümet**»in yapabileceklerine sözde «gerçekçi» yaklaşım adına sosyalistlerin âcil görevlerini ertelemeleri, içinde yaşadığımız çok kritik momentde insiyatifi faşist ve faşist işbirlikçisi güçlere bırakmaktan başka birşey değildir. Buysa sınıf mücadelesini lâfazanlığa indirgeyip fiiliyatta pasifizme saplanmanın ta kendisidir. Zira sözkonusu çelişki (bugünkü hükümetle MC partileri arasındaki çelişki) gerçekte tekelci burjuvaziyle kitleler arasındaki esas çelişkinin bir yansımasıdır. Çelişkinin çözüm yoluna girmesinde belirleyici olacak olan güç bugünkü hükümet değil, toplumsal kitle muhalefetinin başını çeken sosyalist ve demokrat güçlerdir. Bugünkü somut durumun «orijinal» yanı budur.

Bu durumda, tekrarlayacak olursak, demokratik talepler konusunda bugünkü hükümetten «yapabileceği»ni yapmasını beklemektense, mevcut koşullarda (hükümetle MC partileri, özellikle AP ve faşist parti arasındaki çelişki de gözönünde tutularak) demokrasi güçlerinin yapabileceklerini yapmaları sözkonusudur. Bu meyanda gündemde görünen 141-142' nin kaldırılması başta olmak üzere tüm anti-demokratik yasa ve hükümlerin üzerine gidilmelidir. Bu da tüm sosyalist ve demokrat güçlerin ortak mücadele platformunun oluşturulmasını ve aktif mücadelenin hızlandırılmasını gündeme getirmeyi gerektirir. Bu işte daha fazla gecikmenin sosyalistlere de, demokratlara da hiç bir hayır getirmeyeceği bilinmelidir.

Maocuların Övdükleri Soğuk Savaş Cadısı Margareth Tatcher Irkçı Yüzünü Açığa Vurdu

İngiliz Muhafazakâr Parti başkanlığına geldikten sonra, partisi kanalından yoğun bir anti-Sovyet ve anti-Komünist kampanyayı başlatan, İngiltere ve tüm dünyadaki anti-komünistlerin ve bu arada Pekinli Maocu kliklerin sempatisini toplayan Margareth Tatcher'in geçtiğimiz hafta verdiği demeç, İngiltere'deki demokratik kamu oyunun tepkileriyle karşılaştı.

Muhafazakâr Parti'nin azılı anti-Sovyet ve anti-komünist başkanı, son verdiği demeçte, «İngiltere'nin beyaz derili olmayan insanlar tarafından istila edildiğini» söyleyerek bu duruma karşı tedbir alınmasını istedi, kendi Partisi iktidara gelirse bu konuda gerekli gayretleri göstereceğini açıkladı.

Margareth Tatcher Commonwealth adı verilen ve Türkçe'de İngiliz Milletler Topluluğu diye anılan uluslar topluluğuna dahil ülkelerden, İngiltere'ye son yıllarda beyaz derili olmayan insan göçünün giderek arttığını, bunun İngiliz anayurdu ve onun beyaz derili insanları için bir tehlike teşkil ettiğini belirtti. Anti-komünist ve anti-Sovyet Soğuk Savaş Cadısı, beyaz derili olmayan insanlardan kasıtla, Afrikalıları, Hint ve Pakistanlıları, Güneydoğu Asya insanlarını ve bu arada Honkong vb. gibi yerlerden gelen Çinlileri kastetmektedir.

Irkçılığın dünya halkları tarafından bu denli lanetlendiği günümüzde, Margareth Tatcher son demeciyle katıksız bir ırkçılık gütmüş ve bugüne kadar sürdürdüğü gerici, insanlık düşmanı tutumu içinde, ırkçılığın da bulunduğunu, kanıtlamıştır. Beyaz ırkın üstün olduğu yolundaki ırkçı ve insanlık düşmanı görüşünü böylelikle açığa vurmuştur.

Ülkemizde işçi sınıfı sosyalistleri için Margareth Tatcher ve onun gerici kimliği yabancı değil. Bu dergi sayfalarında yeri geldikçe bu emperyalist ve militarist politikacıyı teşhir ettik. Bilindiği gibi, bu insanlık düşmanı politikacı partinin başına geçer geçmez anti-Sovyet ve anti-komünist bir kampanyayı başlatmış, İngiliz militarist silah tekellerinin sözcüsü olarak Sovyetlere karşı İngiltere'nin ve tüm «batı»nın daha çok silahlanmasını isteyerek, Anglo-Sakson emperyalizminin İngiltere'deki kollarının sözcüsü olduğunu kanıtlamış, detant'a karşı çıkarak soğuk savaşı başlatmak istemiş ve onun bu savaş kışkırtıcılığılı, dünya komünist hareketi tarafından «Soğuk Savaş Cadılığı» olarak adlandırılmıştı.

Tatcher'ın bu anti-Sovyet ve savaş kundakçısı politikası, çoğu emperyalist ülkeler tarafından bile hoşnutsuzlukla karşılanırken, İngiliz Muhafazakâr Parti başkanı, kendisine uluslararası arenada ilk alkışı Maocu Pekin yönetiminden almıştı. Margareth Tatcher'dan daha azılı bir ırkçı olan Alman Neo-Nazi partisi Başkanı Strauss'u, Pekin'e resmen davet edip, bu faşisti resmi devlet görevlisi gibi ağırlamak suçundan sabıkalı olan Maocu ÇKP ve onun güdümündeki ÇHC devlet yöneticileri bugüne değin, Margareth Tatcher'ın dünyadaki başlıca şakşakçılarından birisi oldu. Garip bir etsadüftür ki, Sovyetler Birliği Güvenlik Konseyine Zimbabwe, Namibia ve Güney Afrika'daki ırkçılığa karşı bu ırkçı rejimlerin tüm dünya devletleri tarafından ekonomik-politik vb. her bakımdan tecrit edilmesi yolunda bir karar taslağını sunarken, ÇHC temsilcisi de sureti haktan gözüküp aynı doğrultuda bir önergeyi Konseye sunuyordu... Ne var ki, aynı gün, Pekinli yöneticilerin pek sevdiği politikacılardan Margareth Tatcher yukarıda sözünü ettiğimiz ırkçı ve insanlık düşmanı konuşmasını yapıyordu.

Tatcher'ın, dünya sosyalist sistemine ve onun öncüsü SSCB'ye uluslararası komünist harekete ve onun ekseni olan SBKP'ye karşı en azgın emperyalist politikacılardan birisi olduğu için Pekin tarafından alkışlanması da, Maocu ÇKP'nin anti-komünist ve anti-Sovyet karakterine uygundur. Gene böylesine gerici bir politikacının aynı zamanda ırkçı olması da gayet normaldir. Yani Tatcher, kendi bütünsel ideolojisiyle son derece tutarlı bir siyaset içindedir. Azılı anti-Sovyetizmin ve anti-komünizmin doğal bütünleyici yanı militarizm, faşizm ve ırkçılıktır. Oysa bu noktada sahtekâr durumuna düşen, kendi gerici kimliğini, ırkçı aleyhtarı birtakım çabalarla emperyalizmin ve dünya gericiliğinin yedeğinde kürek çeken ise Maocu ÇKP ve ÇHC yönetimidir. Dünya sosyalist sistemine ve SSCB ye çatarak yola çıkan, ulusal kurtuluş hareketlerini dünya sosyalist sistemine karşı çıkarmak ve dünya devrimci süreci içinde bölücülük yaratmak amacıyla ulusal kurtuluş mücadelelerini, dünya devrimci sürecinin öncüsü ve belirleyicisi gibi göstermeğe çalışan ,fakat kısa zamanda, biribirinden ayrılamayacak olan bu iki bileşeni bölemeyeceğini görünce, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı dünya gericiliğinin safında yer tutan, Angola'da emperyalist uşakları, İsrail subayları ile birlikte halk güçlerine ve bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm savaşçılarını karşı çarpışan, Birleşmiş Milletler'de Filistin Halkının sözcüsünün konuşmasını istemeyen, faşist İran şahı ile ABD'nin Basra Körfezini silahlandırma projesine alkış tutarak Dofar kurtuluşçularına karşı Şah faşizmini destekleyen, Şili'de halk düşmanı, lanetli Pinechte kasabına yardım elini uzatan, «üç dünya teorisi» adı altında gerici, anti-komünist bir tez icat edip, üçüncü dünya ülkelerini Avrupa emperyalistlerinin kucağına itmeğe çalışan ve gene bu teori ile ABD-AET ve üçüncü dünya ülkelerini dünya sosyalist sistemine ve Sovyetler Birliği'ne karşı, topyekûn dünya komünist hareketine karşı «birleştirmeğe» uğraşan, kendi insanlık düşmanı ve anti-komünist politikalarına bu «teori» yi kılıf olarak geçirmeğe kalkışan, artık değil sadece sosyalist sistem ülkeleri, hemen hemen tüm ulusal kurtuluşçu üçüncü dünya ülkeleri tarafından bile tecrit edilen, emperyalist Beyaz Saray'a ve militarist Pentagon'a, daha çok silahlanmasını salık vererek, emperyalist silah tekellerine hizmet eden, detant'a saldırarak, soğuk savaş şampiyonluğu ve savaş kışkırtıcılığı yapan Maocu ÇKP ve yöneticileri, bütün politikalarıyla birlikte tarihin ve ihanetin batağına gömülünce, bir yandan tüm bu gerici ve insanlık düşmanı, Sovyetizm ve komünizm düşmanı siyasetlerini sürdürürken ve İran Şahından, Katil Pinochet'ye kadar, Margareth Tatcher'dan, Alman Neo-Nazi hareketinin lideri Strauss'a kadar dünyanın en gerici bütün politikacıları ve güçleri ile el ele verirken, arada bir sureti haktan gözükmek için ırkçılığa karşı çıkmak vb. gibi insancıl gösterilere de kalkışmaktadırlar. Kaldı ki, bugün dünyada sadece işçi sınıfı ve emekçi halk güçleri değil, bir kısım liberal burjuva güçleri, hatta bazı emperyalist güçler bile —örneğin AET emperyalizmi ve hatta ABD emperyalist çevrelerinin bir bölümü dahi— Afrika'nın güneyindeki ırkçı rejimlere karşı çıkmaktadır. Pekin yönetimi ise, bir yandan, Sovyetler Birliği'nin dünya sosyalist sisteminin ve dünya halklarının ırkçılığa karşı verdiği mücadelede kendisi de varmış gibi gözükmek isterken, öte yandan dünya devrimci hareketinin ve tüm ilerici güçlerin karşısında, emperyalist güçlerle birlikte saf tutmuştur.

Pekin'in pek sevdiği emperyalist politikacılardan olan Margareth Tatcher'ın ırkçı emelleri ve bu doğrultudaki beyanatı, gerçekte onun insanlık düşmanı, savaş kışkırtıcısı karakterini kanıtlamaktan çok, Maocu Pekin yönetiminin ve tüm dünyadaki Maocuların halk düşmanı, komünizm düşmanı, demokrasi düşmanı tıynetini ve karanlık yüzünü bir kez daha açığa vurmaktadır.

Değerli eğitim emekçisi kardeşlerim,

EĞİTİM emekçilerinin ya da halkımızın kullanageldiği dille söylersek öğretmenlerin toplumumuzda eskiden beri seçkin bir yeri olmuştur. Halkımızın vermekte olduğu mücadelede öğretmenlerimiz her zaman en ön safta yer almışlardır. Denebilir ki öğretmenler bilimin, özellikle işçi sınıfı biliminin son dönemlerde geniş kitleler içinde yaygınlaşmasında öncü rol oynamışlardır. Bunun Türkiye gibi bir ülkede elbette maddi toplumsal temeli vardır. Öğretmenin hem aydın hem de emekçi olması yanı sıra, emekçi yığınlarla sıkı bir ilişki içinde bulunması, onun halkımızın mücadelesinde saygın bir yer edinmesinde önde gelen faktörler olmuştur. Buna, fedakarlık, mücadele azmi, kararlılık gibi, hasletler de eklenince öğretmenlerimiz ülkemizde gerçekten etkin bir toplumsal güç oluşturmuşlardır. Ve inancım odur ki öğretmenlerimiz halkımızın sömürü ve baskıdan kurtulmasında olduğu kadar sosyalizmin inşasında da önemli rol oynamaya devam edeceklerdir.

TÖB-DER yönetimini böyle bir eğitim kurultayı düzenlediği için tebrik etmek gerekir. Bu kurultayın ülkemizdeki eğitim meselesine, öğretmenlerimizin problemlerine ışık tutacağı kadar, sürdürmekte olduğumuz bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine de katkıda bulunacağına inanıyorum. Bu nedenle ben burada, Kurultayınız tarafından çok daha ehil bir şekilde ele alınacağına inandığım eğitim meseleleri üzerine konuşmak yerine, eğitimin de ayrılmaz bir parçasını oluşturduğu genel siyaset hakkında, mevcut siyasi durum, muhtemel gelişme perspektifleri ve bu doğrultuda bize, hepimize düşen sorumluluklar ve görevler üzerine bir kaç söz etmeyi, Partimizin değerlendirmelerini ve görüşlerini aktarmayı daha doğru buluyorum.

İKİNCİ MC gitti ve bir soluk alır gibi olduk. Ama ikinci MC düşürüldü diye bir üçüncü MC ihtimali, hatta düpedüz faşist bir yönetim tehlikesi ortadan kalktı mı? Asla!

GERÇİ MC'nin gitmesiyle birlikte faşist tırmanışın iktidar nimetlerinden de yararlandırılarak hızlandırılması olgusuna ket vurmak, hatta faşist tırmanışa dur deyip onu geriletmek imkanları ortaya çıktı ama bu konuda daha işin başında sayılırız. Bugün halkımızın en büyük arzusu faşist zorbalığın önünün alınması. Bir kaç yıldır gemi azıya almış olan faşist saldırganlık ikinci MC'nin gidişiyle birlikte iyice azgınlaştı. Toplu katliamlar, alel usul cinayetler adliye binalarına bile pervasızca yönelen yıldırma ve sindirme hareketleri hasılı gözü dönmüş bir zorbalık, günümüzün hemen tek konusu haline geldi. Faşist hareket iktidar ortaklığına son verilmiş olmasının kendisi açısından nasıl bir gelişmenin başlangıcı olduğunu biliyor. Ve ele geçirdiği mevzileri terketmemek için saldırganlığını habire artırıyor. Böylece bir taşla birden fazla kuş vurmayı amaçlıyor. Bir yandan zora dayanan gücünün kaynağında devlet değil güçlü bir taban olduğunu gösterip, halkı yıldırıp teslim almak istiyor. Bir yandan da CHP ağırlıklı hükümetin de «anarşi» ile başedemeyeceğini ispat edip, acz içinde kalacağını hesapladığı hükümetin kitlenin gözünde itibarını kaybetmesini ve onların desteğinden olmasını hesaplıyor. Böylece, kitlelerin demokratik mücadelesinin gelişmesi sonucu kaçınılmaz olan gerilemesine daha baştan çare bulmak istiyor. Eğitim enstitüleri konusunda canhıraş feryatlar koparmaları boşuna değil. Zorbalık ve sahtekarlık sonucu birer komando yuvası haline getirdikleri eğitim enstitülerine en ufak bir müdahale bile faşistleri çileden çıkartmaya yetti. Bu olay da gösteriyor ki, faşist hareket kendisine karşı alınacak demokratik tedbirlere saldırganlığını artırarak karşı çıkmaya kararlıdır.

de de haklı sayılır. Çünkü kontr-gerillanın arkasının «sağlam» olduğunu yani ABD emperyalizmine ve yerli işbirlikçilere sırtını dayadığını gayet iyi biliyor. Düzenin yasal baskı araçlarından bir ölçüde bağımsız olduğunu kendi «devri ikbal»inde çok iyi anlama durumunda. Ve kontrgerillaya ilişmenin belalı bir iş olduğunu kavradığından, bir ayağı büyük sermayeye ve emperyalizme dayalı bir politikanın, bu cinayet şebekesini açığa çıkarmayı kolayca göze alamayacağını hesaplıyor.

BÜTÜN bunlar önümüzdeki günlerde zorlu bir mücadele vereceğimizi gösteriyor. Ne ki görünüş bu olmasına rağmen bütün bu zorlukların üstesinden gelmek hiç de güç değil. Asıl zorluk mücadelenin gereklerini asgari ölçüde yerine getirememiş olmamızdan kaynaklanıyor.

ANTİ-FAŞİST mücadelede başarılı olmak ve kalıcı adımlar atmak isteniyorsa, başlıca sorumluluk ilkin sosyalistler olmak üzere tüm demokrasi güçlerine ve bunun içinde önemli ağırlığı olan halk muhalefetine düşer. Halk güçleri doğru dürüst ve etkin bir şekilde seferber edilebildi miy-

TSIP Genel Başkan
DEK'te Yapt

ÖTEYANDAN zorbalıkların, faşist cinayetlerin ve provakasyonların altında parmağı olduğu kesin olan kontr-gerilla meselesi az biraz tartışma konusu edilir edilmez demokrasi düşmanları hemen ayağa fırlıyorlar. Sabık başbakan bu cinayet şebekesinin, pek çok devrimcinin, demokratın, ilericinin, sosyalistin vücudunda ve hafızasında kaybolmaz izler bırakan bu yasa dışı işkence örgütünün varlığını inkara kalkıyor. Aslında o da böyle bir örgütün varolduğunu gayet iyi biliyor. Çünkü MC döneminde bir kısım devlet işlerini, bilhassa sola karşı cihadı bu örgütle birlikte yoluna koydular. Ama onun niyeti başka. Emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin yurdumuzdaki çıkarlarını korumak ve yerli egemenlerin bekasını güven altına almak için CIA'nın yol göstericiliğinde kurulmuş ve onunla birlikte «teşrik-i mesai» eden bu örgüte yeni hükümetin diş geçiremeyeceğini ve dolayısıyla bu konuda aciz kalacağını hesaplıyor. Yeni başbakanın böylesi konularda «geçmişe sünger çekme» eğilimi taşıdığını da bildiğinden pervasızca yüklenebiliyor. Bir ölçü

di yenilmeyecek zorluk yoktur. Bu yapıldığı takdirde, henüz tutarlı ve etkin bir anti-faşist mücadele yürütmeyen hükümetin de işe koyulması sağlanabilir.

«**HÜKÜMET** kurulalı ancak bir ay, güvenoyu alalı da 15 gün olmuştur, daha işin başındayız, dur bakalım» demek mazeret olamaz. Hükümetin elinde sihirli değnek olmadığını, faşist saldırganlığın önünün akşamdan sabaha alınamayacağını biz de biliyoruz. «İşte CHP hükümet oldu, faşist tırmanışa karşı ne yapabildi ki!» de demiyoruz. Ama öylesine bir tutum var ki, faşizmin nasıl ciddi bir tehlike teşkil ettiği CHP yönetimi tarafından pek kavranmış intibaını vermiyor. Faşistlerin yuvalandıkları devlet katlarından temizlenmeleri için henüz kayda değer bir girişimde bulunulmuş değil. Faşistlere sadece ayaklarını denk atmaları konusunda «diskur çekiliyor». Öte yandan herbiri birer silah deposu haline getirilmiş ve faşist basamağı yapılmış öğrenci yurtlarına pek bir ilişilmiyor. Ülkü ocakları vb. yan kuruluşlar eskisinden de hızlı «icra-ı faaliyet»e devam ediyorlar. Gazetelerden saldırganların po-

lislerce kollandıkları ve himaye gördükleri yolunda haberler okuyoruz. Geçmişte zorbaların en fazla güç aldıkları emniyet teşkilatı faşistlerden ve demokrasi düşmanlarından temizlenmedikçe saldırganlığa karşı etkili bir mücadele vermek hayaldir. Bunun CHP'li İçişleri Bakanı'nın ve Hükümetin anlama zamanı gelmiş de geçmektedir.

Görüldüğü gibi sosyal demokrasinin anti-faşist mücadelede tarihçe meşhur tutarsızlığı yine önümüzde önemli bir handikap olarak durmaktadır. Onun bu tutarsızlığı, faşizme karşı tüm toplum güçleriyle birlikte mücadele vermemesinden, vermeye de yanaşmamasından kaynaklanmaktadır. Bugün ülkemizde işçi sınıfı başta olmak üzere geniş çalışanlar yığınının önemli bir bölümü ekonomik-demokratik planda güçlü bir mücadele yürütmektedirler. İşçiler, öğretmenler, teknik elemanlar, avukatlar, doktorlar, öğrenciler, gençlik, kadınlar, köylülerin bir bölümü ve diğerleri muhalefet cephesinde kitle ve meslek örgütleriyle yerlerini almış durumdadırlar. Ve bu örgütlerin pek çoğunda sosyal demokrasinin hemen hiç ağırlığı ya da etkinliği yoktur. Kısacası bugün parlamento dışındaki toplumsal muhalefetin yönlendiriciliğini başta sosyalistler olmak üzere CHP'nin solunda kalan siyasi çizgiler yapmaktadır. Bizimki gibi bir ülkede bu çok doğaldır. Çünkü bütün bu sınıf ve zümrelerin çıkarlarını en bilimsel ve gerçekçi bir şekilde solcular tespit etmekte ve fedakârca çalışarak bu tespitleri hayata geçirmeye çalışmaktadırlar. Ve bu olgunun bundan böyle daha da yerleşerek sürmesi kesindir.

İŞTE CHP'nin kavraması gereken anti-faşist mücadelenin püf noktası burasıdır. Sosyal demokrasi faşizme karşı bu güçlü toplumsal muhalefetle işbirliğine yanaşmadığı takdirde başarılı olması mümkün değildir. Tek başına kaldığında faşist saldırganları diyelim yuvalarından çıkartsa bile, yerine koyacağı yeterli kadro bulamaması kesindir. Bir Millî Eğitim Bakanlığı'ndan faşistleri temizlemek istiyorsa TÖB-DER'le işbirliği yapmasından başka çaresi yoktur. Aksi halde faşistlere teslim olması ya da boyun eğmesi kaçınılmaz olur.

SOSYAL demokrasinin solundaki güçlerle işbirliğine yanaşmaması elbette ki olumsuzdur ve mutlaka eleştirilmesi gerekir. Ancak bu konuda soldakilerin özellikle sosyalistlerin de sorumluluğu vardır. Sosyal demokrasi anti-faşist güçbirliğine yanaşmıyor, bu çok kötü bir şey demek meseleyi çözmeye yetmez. Bugün Türkiye'nin şartlarında hemen belirtelim ki sosyal demokrasinin ayrılıkçılığının sorumlularından birisi bizzat kendisi ise, bir diğeri, —bence daha da sorumlu olan— CHP'nin solundakilerin mevcut yapısı, dağınıklığı, özellikle sosyalist hareketin bölünmüşlüğüdür. Bunu hep söyledim, böyle sürdüğü sürece söylemekten de bıkmayacağım. CHP'nin solunda kalan anti-emperyalist — anti-faşist siyasî çizgiler bir araya gelip ortak bir eylem platformu oluşturmadıkça, güçlerini birleştirip, bir program çerçevesinde topluca seferber etmeye yanaşmadıkları sürece, sosyal demokrasinin anti-faşist güçbirliğine katılması bir hayalden ileri gitmeyecektir. Ona yapılan katılma çağrıları da yasak savma niteliğinde kalmaya mahkum olacaktır. Kendi solunda önemli bir siyasi merkez teşekkül ettiği, toplumsal muhalefet bu merkez tarafından etkili bir şekilde siyaset, arenasında sevk, idare edildiği ölçüde sosyal demokrasi tutarlı ve kararlı bir mücadele çizgisine çekilebilecektir: Bu bütün dünyada ve geçmişte ülkemizde doğruluğu sosyal pratik tarafından ispatlanmış bilimsel bir öngörüdür. Elbette ki, sosyal demokrasinin sağ kanadı böylesi bir gelişme karşısında direnecek ve CHP'yi tek başına tutma politikasında ısrar edecektir. Ne ki faşist tehlike ciddiyetini koruduğu sürece soldaki toparlanma sosyal demokrasinin büyük bir bölümü ile şimdikinden daha sol bir çizgiye gelmesi sonucunu verecektir. Çünkü faşizm sosyal demokrasinin de mezarını kazmaya çalışan bir toplumsal beladır. Ve faşizmin gerçek yüzü teşhir edildiği takdirde —ki tehlike olarak varlığını muhafaza ediyorsa zaten saldırganlığı ve yalan üzerine kurulan politikasıyla o en çok kendini teşhir eder— ve sürece sosyal demokrasi de faşizme karşı daha etkin bir mücadele vermenin gereğini kavrayacak ve tüm demokrasi güçleri anti-faşist cephede birleşmedikçe faşizmin yenilgiye uğratılmasının imkansız olduğunu kavrayacaktır. Belki bu süreç sırasında sağ kanattaki direnme kopmalara kadar varabilecektir. Ama sosyal demokrasi son tahlilde sağıyla da «sol»uyla da anti-faşist karakterlidir. Ve onun demokrasi saflarında bütünüyle yer alması için çaba göstermek bizim de görevimizdir.

NE Kİ, bu görevi başarabilmemiz için biz soldakilerin beraberlik ve dayanışma içinde olması şarttır. Bu, şimdiye değin herkesin üzerinde anlaştığı en basit bir gerçekliktir. Ortak düşmana karşı güçleri birleştirmek mücadelenin abc'sidir. Bunun için de uzun uzun formalitelere gerek yoktur. Anti-emperyalist — anti-faşist bir mücadele programı çerçevesinde anlaşmak üzere bir araya gelmek yeterlidir. Tabiidir ki, bu kapsam içinde kalan her siyasi çizgi kendi bağımsızlığını korur. İdeolojik mücadelesine devam eder. Ve işbirliği yaptığı diğer siyasi ;izgileri kendi doğru çizgisine kazanmak için çaba gösterir. Ama bu, ayrı ayrı siyasi çizgilerin birlikte mücadele vermelerine —şayet bu çizgileri anti-empreyalist — anti-faşist nitelikte görüyorsak— engel olmaz. Aksine birlikte çalışma birlik ve ayrılık noktalarının ortaya çıkmasını kolaylaştırır. Ve böylece sosyalist hareketimizdeki bölünmüşlüğün giderilmesi için de elverişli şartlar ortaya çıkar.

AYRICA anti-emperyalist — anti-faşist birlik bilindiği gibi demokratik halk devriminin de iktidar gücünü oluşturacaktır. Bugünden bu doğrultuda atılacak adımlar halk cephesinin çekirdeğinin oluşturulmasına da hizmet edecektir. Üstelik bu platform, mevcut sosyal demokrasiye karşı toplumsal muhalefetin başını çekecek ve sosyal demokrasinin açmazını görüp de ondan kitleler halinde kopan yığınların örgütlü iktidar mücadelesine seferber edilmeleri görevini yükümlenecektir. İşte bağımsızlıkçı ve anti-faşist güçlerin beraberliğinin sağlanması böylesine önemlidir.

Pek çok görev önümüzde bizleri beklemektedir. Bu doğrultuda öğretmenlere ve onların örgütlü birliğini temsil eden TÖB-DER'e de önemli sorumluluklar düşmektedir. TÖB-DER, şimdiye değin verdiği sınavlarda hep başarılı olmuş ve halkımızın yüz akı olma onurunu kazanmış ender kuruluşlarımızdan birisidir. Öğretmen kitlesinin büyük bir bölümünü örgütlemiş olmak bile başlı başına muazzam bir başarıdır. TÖB-DER'in sağladığı örgütlenme oranına hiç bir meslek dalında erişilememiş olması bu dediğimizin kanıtıdır. Siz öğretmenlerimizin TÖB - DER yönlendiriciliğinde devrimci mücadelemize şanlı sahifeler ekleyeceğinize inancım tamdır. Bu inançla kurultay çalışmalarına başarılar diliyorum.

Yaşasın Sosyalizm!

ı Ahmet Kaçmaz'ın
ığı Konuşma

Ahmet Kaçmaz'la yurtdışı

Geçen sayıda başladığımız roportaj dizisine bu sayımızda da devam ediyoruz. Röportajın bir önceki bölümünde son olarak Kaçmaz bir Alman gazeteci, Uluslararası Af Örgütü'nün bir temsilcisi ve Köln Radyosu yetkilileri ile görüşmeleri olduğunu söylemişti. Röportajımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Soru: Alman gazeteci ile yaptığınız görüşme hakkında bilgi verebilir misiniz?

Cevap: Gazeteci Frankfurter Rundschau gazeteci bu kişi. Görüşmeyi Frankfurt İşçi Dayamokrat Parti'nin (SPD) politikasını izliyor. Muhabiri de bu partinin üyesiymiş. İsmi Jurgen Roth. Hatırlarsınız, bu Alman gazeteci Doğu Anadolu'da gezi yapıp fotoğraf çektiği için sınır dışı edilmişti. İşte benimle görüşmek isteyen gazetec ibu kişi. Görüşmeyi Franfurt İşçi Dayanışma Derneği'nin Başkanı Sayın Aydın Uçar sağladı. Alman muhabir benimle görüşmek istemiş. Ve dernek başkanını da tanıdığı için onun aracılığını istemiş. Uluslararası Af Örgütü'nün yetkilisi ile birlikte geldiler.

Gazetecinin isteği sosyalist bir partinin yetkilisi olarak benim Türkiye'de olup bitenler hakkında görüşlerimi almakmış. Bu görüşlerden gazetedeki yazılarında ve hazırlamayı planladığı bir kitapda yararlanmayı düşünüyormuş. Af Örgütü yetkilisi de aynı şekilde görüşlerimiz hakkında bilgi sahibi olmak istiyormuş. Görüşme isteklerinin nedenleri bunlarmış.

Bu yaklaşımı olumlu karşıladım. Bu vesile ile Türkiye'de sömürü, baskı ve faşist tırmanışa karşı sürdürülmekte olan mücadeleyi, bir nebze de olsa Almanya kamuoyuna iletmek ve Partimiz'in görüşlerini tanıtmak imkanını bulmuş olacaktım.

Soru: Görüşmeleriniz hakkında, değindiğiniz açısından kısaca bilgi verir misiniz?

Cevap: Diyebilirim ki, Türkiye'de —ve bir ölçüde dünyada— olup biten her şey üzerine konuştuk. Tüm önemli konulardaki görüşlerimizi, izlediğimiz politikaları, muhtemel gelişme perspektiflerini ve çözüm önerilerimizi etraflıca açıkladım. Gazeteci Türkiye'nin meselelerini —olup bitenlerden haberdar olmak anlamında— yakınen biliyor ve izliyor. Bu nedenle söylediklerimi fazla yabancılık çekmeden anlayabildi. Konuşmalarımın kapsamına gelince... Bunları tekrarlamaya gerek görmüyorum. Çünkü hemen hepsi Partimiz'in şimdiye değin defalarca açıklanmış görüşleri ve değerlendirmeleri. Belki bir konu ilginç sayılabilir. O da Ecevit hükümetinin geleceği konusunda söylediklerim.

Görüşmenin yapıldığı sırada hükümeti kurma görevi sayın Ecevit'e verilmişti. Ancak kabine henüz ilan edilmemişti. Ama eski AP'li bağımsızlara, CGP'li ve DP'li milletvekillerinin tümüne birer bakanlık **ikram** edileceği hemen hemen belli olmuştu. Böyle bir hükümet Türkiye'yi nereye götürürdü? Bu konuda dediklerim kısaca şöyle:

«Türkiye ekonomisi iyice batakda. Üretim hemen hemen kesilmiş durumda. Çalışanlar da çok küçük kapasite ile devam eaebiliyorlar. İlk başta ekonomiye bir «çekidüzen» vermek gerek. Çünkü sosyal oluşumlar ve gelişmeler büyük ölçüde bu ekonomik bunalımdan kaynaklanıyorlar. Oysa kurulması beklenen hükümetin bu konuda yapabileceği pek bir şey yok. Hatta tek başına bir CHP hükümeti kurulsaydı ve bu hükümet CHP'nin ekonomi politikasını hiç «tavizsiz» uygulamaya kalksaydı bile elinden bir şey gelmeyecekti. Çünkü Türkiye ekonomisindeki çöküntü tamamiyle onun mevcut yapısından kaynaklanıyor. Emperyalizme bağımlı ve geri olmasından kaynaklanıyor. Sanayiin montaja dayanmasından kaynaklanıyor. İahcaratının belli başlı birkaç tarım ürününe münhasır kalmasından kaynaklanıyor. Ve bu ekonomik çöküntüyü kapitalist ekonominin sınırları içinde kalarak aşmak mümkün değil. Bu nedenle gelecek hükümetin ekonomide köklü bir gelişmeye yönelecek girişimlerde bulunamayacağını biz sosyalistler 2 kere 2'nin 4 ettiği kadar kesinlikle biliyoruz.

Kaldı ki, CHP'nin hükümet ortakları ekonomik görüşleri açısından CHP'den de daha geridirler. Bu nedenle gelecek hükümet ekonomik alanda bocalamanın devamından başka bir şey getirmeyecektir.

Ancak bu hiç bir değişiklik olmavacak anlamına gelmez. Üretimin yönlendirilmesinde başı çeken, uluslararası finans kapitalin yerli ortağı tekelci burjuvazi herşeyden önce sosyal çalkantının «zabt ü rapt» altına alınmasını istemektedir. «Güvenli bir kâr ortamı» istemektedir. Bunun için de sosyal muhalefetin sesinin olduğunca kısılmasından yanadır. Şimdiye değin sosyal muhalefet MC'cilere karşı siyasi planda büyük ölçüde CHP'ye meyletmiştir. Şimdi CHP ağırlıklı bir hükümet kurulunca, toplumsal muhalefetin geniş çapta teskin edilmesi ihtimali ortaya çıkmıştır. Gerçekten umudunu CHP'ye saklamış geniş kitleler, hiç olmazsa ilk dönemlerde hükümete karşı en azından «anlayışlı» davranacaklardır. Hatta «siyasal muhalefet»e düşen MC partilerinin azgınlığı devam ederse —ki öyle gözükmektedir— geniş kitlelerin gelecek hükümeti desteklemeye devam etmesi de büyük ihtimaldir. İşte bu şartlar kitlelerin ekonomik özlemleri karşısında Ecevit kabinesi için dolayısıyla tekelci burjuvazi için nisbeten «elverişli» imkanlar yaratmaktadır. **«Vatan, Millet, Sakarya»** edebiyatı ile bezenmiş **«dar boğazı geçmek için toplumca fedakârlık»** talebi, belli başlı iki şiçi sendikasının siyasal desteğinin de sağlandı ğı bir atmosferde daha kolayca tezgahlanabilecektir. Böylesi bir gelişme şüphesiz ki tekelci burjuvaziye —hiç olmazsa belirli bir süre için— güven verecek ve onun onayını hatta desteğini kazanacaktır.

Ve bütün bu olup bitenler yerli tekelcilerin yabancı ortaklarına da bir başka perspektif açabilir. MC'nin ekonomiyi tümüyle iflasa götürmesinden ötürü Türkiye'ye kuşkuyla bakan ve daha çok, «bekle gör» politikası izleyen emperyalist mihraklar Ecevit'le başlayacak dönemi, kı sa vadeli çıkarları açısından daha «istikrarlı» görebilirler. Özellikle sosyal demokrasinin bir hayli etkin olduğu ileri kapitalist ülkeler, Türkiye'deki sosyal demokrat hükümetin elinden tutmak gerektiğini düşünebilirler.

Öte yandan Kıbrıs meselesi vardır. Uluslararası planda Türkiye'yi alabildiğine, yalnızlığa iten bugüne kadar ki politikayı değiştirmek, bir ölçüde Ecevit kabinesinin elindedir. Şovenizmin karşı propagandasına ve kendisi de bu konuda şoven bir politika izlemiş olmasına rağmen Kıbrıs'da «taviz» verebilecek tek hükümet —tabii ki günümüz somut kesitinde— ancak bir CHP —veya CHP ağırlıklı— bir hükümettir. Çünkü Kıbrıs CHP'nin ağırlıkta olduğu eski bir hükümet zamanında işgal edilmiştir. Bu nedenle **«fetheden»** de CHP **«lutfedip bağışlayan»** da CHP olacaktır. Bu açıdan fazla yıpranmayacaktır. Bir de CHP bu konuda, şoven milliyetçilikte birbirleriyle yarışan MC partilerinin hepsinden daha şanslıdır. Çünkü onlar bu konuda, kendi tabanlarının yekdiğerine kayma ihtimali açısından, dehşetli «müteyakkız» bulunmak zorunda oldukları halde, CHP'nin tabanı, «Kıbrıs»ın CHP tarafından satıldığı» doğrultusundak: propagandaya daha az hassastır.

Bir diğer nokta CHP'li hükümetle başlayacak dönemde Türkiye'de verilmekte olan anti-faşist mücadelenin ne doğrultuda gelişeceğidir. Bu hükümetin kurulmasıyla birlikte, geçmişte iktidar ortağı bir faşist partinin, MHP'nin, iktidarda bulunduğu dönemdeki avantajlarının bir ölçüde ellerinden alınması imkanı doğmaktadır. Şayet anti-faşist mücadelede kayde değer gelişmeler sağlanabilir, faşist hareket geriletilebilir ve demokrasinin sınırları genişletilebilirse, böylesi bir gelişme tüm dünyadaki barış ve demokrasiden yana olan güçlerin ilgisini ve sempatisini çekecektir.

Ve bütün bunlar gelecek hükümetin ekonomik çöküntüyü kısa bir süre için de olsa durdurması için imkanlar yaratabilir. Türkiye ekonomisinin can alıcı ihtiyacı olan dış finansman için «elverişli» şartlar oluşturabilir. Ve batakta boğulmak üzere olan bağımlı kapitalist ekonomi bir soluk alma imkanına kavuşabilir. İşte kurulmakta olan Ecevit kabinesinin ekonomik alanda MC'ye kıyasla daha şanslı bir perspektife sahip olabilmesinin temelinde bu olguların yattığı söylenebilir.

Tabii bunlar mevcut şartların ve gelişme dinamiklerinin bize gösterdiği bilimsel öngörülerdir. Ne ki hepsi de şartlara bağlıdır ve şartlar aynen tahakkuk ettiği ölçüde gerçekleşmeleri beklenmelidir. Ama düşündüklerimizin hepsi aynen gerçekleşse ve CHP ağırlıklı hükümet ekonomiyi can çekişmekten kurtaracak bazı imkanları sağlasa bile, bu son derece yetersiz kalacak ve ekonomi çok kısa sayılabilecek bir süre sonunda yine ölümcül dar boğazıara girmekten kurtulamayacaktır.

gezisiyle ilgili bir roportaj/2

Soru: Ekonomik plandaki gelişme perspektiflerine karşılık demokratik platformda nasıl bir gelişme görüyorsunuz? Bu konuda da görüşlerinizi açıkladınız mı?

Cevap: Gayet tabii! Zaten bu görüşlerimiz bilinen şeyler. Söylediklerim kısaca şunlar:

«Gelecek hükümet ekonomik planda tam bir açmazda. Ama demokratik hedefler açısından durum böyle değil. Çünkü bu gün Türkiye'de süratle tırmanan bir faşizm var. Ve halkımızın çıkarları ilk başta bu faşist tırmanışa dur denilip onun geriletilmesini gerektiriyor. Bu nedenle demokrasi mücadelesi önem kazanıyor.. Faşist hareket, bilindiği gibi burjuva anlamında da demokrasiye son verir. Bugün faşizme karşı mücadele vermek burjuva demokrasisinden öteye gitmeyenlerin de görevidir. Bir başka deyişle kapitalizmin ve onun düzeni olan burjuva demokrasisinin reformlarla sürdürülmesinden yana olan sosyal demokrasi de, en azından kendi «bekası» için, anti-faşist mücadele vermek, demokrasinin sınır ve kapsamını genişletmek zorundadır. Ve zaten şimdiye değin sosyal demokrasi, tutarlı ve kararlı olmasa da, anti-faşist mücadelenin saflarında yer almıştır. Şimdi, hükümet olduktan sonra, CHP'den daha da etkin bir anti-faşist mücadele beklemek, onu bu doğrultuda zorlamak, demokrasinin sınırlarını genişletici ve faşizmin etkinliğini kırıcı talepleri yükseltmek, çıkarları demokrasiden yana olan tüm toplum güçlerinin hakkı ve görevidir.

Görüleceği üzere kurulmakta olan hükümet Türkiye'nin meselelerini her «halükâr»da kapitalizmin sınırları içinde kalarak çözmeye çalışacaktır. Bunda da başarısızlığa uğrayacağı kesindir. Çünkü artık Türkiye'nin meseleleri ekonomik planda kapitalizmin, sosyal planda burjuva demokrasisinin çözemeyeceği bir noktaya gelmiştir. Türkiye'de sosyalist özlü köklü dönüşümler yapılmadıkça ne meselelere çözüm getirmek mümkündür, ne de geniş çalışanlar kitlesinin insanca bir hayata kavuşması. CHP ağırlıklı bir hükümet, geniş kitlelere sosyal demokrasinin de kurtarıcı olmayacağını gösterecektir. Hem de Türkiye şartlarında bu süreç, bir hayli hızlı gelişme istidadındadır. İşte bizler için, sosyalistler için önemli olan önümüzdeki bu süreci iyi değerlendirmek ve sosyal demokrasiden kopan yığınları kendi iktidarlarına, halkın iktidar mücadelesine örgütlü bir bütünsellik içinde kanalize etmeyi bilmektir.»

Soru: İlginç sayılabilecek başka konu olmadı mı?

Cevap: Evet, üzerinde durduğumuz bir konu daha var ki burada sözü edilmey edeğer. O da ulusların kendi kaderini tayin hakkı ile ilgili. Bu konuda hatırımda kalan kısaca şunlar:

«Biz sosyalistler olarak **ulusların kendi kaderini tayin hakkını** hiç bir ön şart koşmaksızın sonuna kadar savunuruz. Bu noktaya ne kadar önem verdiğimizi Proğramımız açıkça ispat eder. Ayrıca şimdiye kadar izlediğimiz politika ve yaptığımız çalışmalar bu konudaki titizliğimizin ve içtenliğimizin kanıtlarıdır. Sözgelimi Helsinki Konferansı Ana Belgesi'nin Türkiye'deki uygulamalarla ilişkisini ele alan bir inceleme yapılmış ve Belgrat Konferansı öncesinde bu belge bir yandan muhtıra olarak hükümete verilirken bir yandan da yayınlanarak kamuoyuna açıklanmıştır. Bu belge bizim parti olarak ulusal mücadelelere ve ulusların bağımsızlıklarına nasıl titizlikle sahip çıktığımızın somut kanıtıdır.

Biz ulusların kendi kaderlerini tayin ilkesine bağlıyız ve sonuna kadar saygılıyız. Bu böyledir. Çünkü biz işçi sınıfı enternasyonalizmini kabul etmiş, enternasyonalist bir partiyiz. Ve enternasyonalist bir parti, tüm insanlığı kurtuluşa götürecek işçi sınıfı adına dahi olsa bir halka, bir diğer ulusa «sen bu yoldan değil ancak şu yoldan kurtulabilirsin» diye kendi görüşünü —velev ki bu görüş bilimin emrettiği tek doğru yol olsa bile— dayatamaz, empoze edemez. Doğru yolu, doğru mücadele şekillerini gösterip gereken uyarıları yapmak ne denli enternasyonalist bir görevse, bir halkın, bir ulusun emperyalizmden kurtulmak için verdiği mücadeleye, —bu mücadele dünya devrimci sürecinin genel çıkarlarına ters düşmediği, bu bütünün ilerleyişini kolaylaştırdığı takdirde— bu mücadelenin sınıfsal mevzilenmesine bakmaksızın destek olmak da o denli enternasyonalist bir görevdir. Ama hemen ilave edeyim ki enternasyonalizmin maddi temeli işçi sınıfının dünya çapında birliğidir. Bu nokta o kadar önemlidir ki, şartların elverdiği her konuda farklı uluslardan da olsalar işçilerin **azami birliğini** savunmak, özellikle **örgütlenme meselesinde somutlanan birliğin** gereklerini en ufak bir ikirciklğe yer vermeksizin yerine getirmek bu yolda var güçle çaba göstermek, işçi sınıfı sosyalisti olmanın başlıca mihenk taşıdır».

Soru: Köln Radyosu ile ilişkileriniz olduğundan söz etmiştiniz. Bu konuda bilgi verebilir misiniz?

Cevap: Köln Radyosu F. Almanya'nın resmi radyo istasyonlarnıdan birisi. Bir özelliği var. F. Almanya'da bulunan göçmen işçiler için her akşam belirli bir süre —bu arada türkçe de— yayın yapıyor. Yayın süresi sanırsam 40 dakika. Radyo'nun resmi statüsünü ve izlediği politikanın çerçevesini bilmiyorum. Ancak F. Almanya'daki arkadaşlarımızın ve işçilerin kanaati yayınların genel demokratik nitelikte olduğu. Zaten Türkçe yayın servisine Türkiye'li kimseler bakıyor. Ve büyük ölçüde sorumlu ve yönlendirici olan da bu kişiler. İşte benim F. Almanya'ya gidişim üzerine oradaki işçilerimiz, gelişimin haberini Köln Radyosu vasıtasıyla duyurmanın mümkün olabileceğini, ayrıca Radyo yetkililerinin benimle bir mülakat yapmalarının mümkün ve yerinde olacağını söylediler. Bu konuda gazetenizin Avrupa temsilcisi Dr. Nilgün Doğançay bana yardımcı old veu gerekli girişimlerde bulundu. Ancak nedense bu girişimlerden olumlu bir sonuç alınamadı.

Oradayken bu radyonun türkçe yayınlarını ben de izledim. Çünkü yurtta olup bitenler hakkında en yeni ve taze haberleri en kolayca bu radyo vasıtasıyla alabiliyorduk. Ve izlediğim yayınlardan edindiğim intiba o ki, bu radyonun gerek benim F. Almanya'ya gidişimle ilgili haberi vermemesi, gerekse bir mülakata yanaşmayışı yayın politikasına apaçık aykırı. Çünkü bu nitelikte, konularda yayınlar yapılıyor. Üstelik de yayın politikası açık anti-faşist ve demokratik. Bu konunun üzerinde şunun için kısaca durdum. Burjuva kapsamda da olsa demokrat bir yayın politikasının başta gelen icaplarından ve meslekte becerikli ve dürüst olmanın şartlarından birisi yayıncılığın asgari gereğine yani haber neyse onu vermeye, mülakat neyse onu vermeye, mülakat neyse onu yapmaya riayet etmektir.

Köln Radyo'su Türkçe yayın yetkililerinin demokratlığına diyecek bir şeyim yok. Çünkü düzenledikleri programlar, bu konuda oldukça tutarlı ve iyi niyetli olduklarını gösteriyor. Ancak bana uyguladıkları sansürü de açmadan edemedim. Belki, benim de bilmediğim bir aksaklık olmuştur da bir daha tekrarlanmaz.

(Devam edecek)

Mazlum milletin en basit demokratik

Yargıtay Başsavcısının, MSP Genel Başkanı Necmettin Erbakan hakkında yerel seçim radyo konuşması nedeniyle başvurduğu işlemin anti-demokratik niteliğine geçen hafta değinmiştik. Bir siyasi parti başkanını, ya da bir başka yöneticisini, herhangibir konuşma, yazı veya demecinden ötürü partisinden ayrılmaya zorlamak burjuva demokratik ilkelerle bağdaşmamaktadır. MSP Genel Başkanı hakkında başvurulan hukukî işleme temel teşkil eden 648 sayılı Siyasi Partiler Kanununun 111.ci maddesi de demokrasiye aykırıdır.

Yargıtay Başsavcılığı, sözkonusu yasanın anti-demokratik nitelikteki maddesine dayanarak Erbakan'ın partiden çıkartılmasını isteyince, şimdiye dek demokrasi düşmanlığında şampiyonluğu sürdürmüş bulunan MC partileri, birdenbire hidayete ermişler ve bu yasanın «demokratikleştirilmesi» için, alelacele bir yasa tasarısı hazırlayarak, Meclis'e sevketmişler ve bu tasarı komisyondan geçerek Meclisin gündemine alınmış ve gene aynı hızla Meclis'den geçerek senatoya gönderilmiştir.

Herhangi bir yasa tasarısını aylar boyu, hatta yıllar boyu komisyonlarda süründüren MC partilerinin, bu konuda pek de demokratik kesilerek, birkaç gün içinde tasarıyı Meclise sevketmeyi başarmaları, aynı zamanda Cumhuriyet Halk Partisi'nin de göz yummasıyla olmuştur. «Düşünce ve inanç özgürlüğünden» yana olduğunu kanıtlamak telaşında olan CHP yönetimi de bu jet süratine yeşil ışık yakmıştır.

SİYASİ PARTİLER YASASINDAKİ TEK ANTİ-DEMOKRATİK HÜKÜM 111 ci MADDE DEĞİLDİR

Siyasi Partiler Kanununun ilgili 111 ci maddesinin anti-demokratik niteliğine ve bu nedenle değişmesi gerektiğine hiçbir diyeceğimiz yok. Ne var ki, MC partilerinin böylesine süratli davranarak, siyasi partiler yasasındaki «anti-demokratik hükümleri değiştirme» adı altında gerçekleştirdikleri bu parlamenter operasyon ve onun biçimi **anti-demokratik amaçlar** taşımaktadır.

Çünkü, Siyas Piartiler Kanunundaki biricik anti-demokratik hüküm, sözkonusu 111 ci madde değildir. Siyasi Partiler yasası, içinde daha pek çok —ve daha önemli— anti-demokratik hükümleri içermektedir.

TÜRKİYE SOSYLİST İŞÇİ PARTİSİ Birinci Parti Kongresi Kararlarından aktardığımız alıntılardan da görüleceği gibi, mevcut siyasi partiler kanununda ve onunla ilgili çeşitli yasa maddelerinde, çok daha önemli anti-demokratik özellikler vardır. İşte MC partileri, Siyasi Partiler Kanunundaki tüm anti-demokratik maddelerin iptalini ve demokratikleştirilmesini gündeme getirmeyip, tersine böyle bir konunun gündeme getirilmesinden kaçıp, alelacele bir tek değişiklik önerisini içeren yasa teklifini parlamentoya sunmuşlardır. Onların tutumunda anti-demokratik olan yan da zaten budur.

Şu halde, sosyalist ve demokratik güçlerimiz de 648 sayılı Siyasi Partiler Kanununun **demokratikleşmesinden yanadır,** hem de **herkesten fazla** bunu istemektedir, ama, sosyalist ve demokratik güçlerimiz sadece Siyasi Partiler Kanununun 111 ci maddesini değiştirmekle yetinen anlayışı; özünde demokrasiyle bağdaştırmamakta, Erbakan olayından sonra birdenbire «demokratik» kesiliveren MC güçlerinin «demokrasisine», yani onların içtenliğine **asla** inanmamaktadır. Tekrar tekrar vurgulayalım ki şayet siyasi partiler yasası demokratikleşecekse, BÜTÜNÜYLE demokratikleştirilmelidir.. Bunu yangından mal kaçırırcasına sadece bir maddesiyle «demokratikleştirmek» gerçekte onun anti-demokratik özünü ve çok daha önemli anti-demokratik hükümlerini onaylamak, bu anti-demokratik nitelikleri gözlerden kaçırmak demektir; böylelikle MC partilerinin bu konudaki gayretleri esasta anti-demokratiktir...

Sosyalist ve demokratik güçler, gerçek demokrasi güçleri, bu oldu bittiye rıza göstermeyecekler, ve siyasi partiler yasasının bütünüyle ele alınmasını ve demokratikleştirilmesini talep edecekler, bu talepler uğrunda yorulmak bilmez bir mücadele sürdüreceklerdir.

1976 Martındaki TSİP Birinci Parti Kongresi kararlarında dile getirilmiş bulunan anti-demokratik maddelerin en önemli iki tanesini burada vurgulayarak açalım...

*** KOMÜNİST ADIYLA PARTİ KURMAK YASAĞI DEMOKRASİ DÜŞMANLIĞIDIR**

Siyasi Partiler Kanununa göre, Türkiye'de «Komünist», «Faşist», «Nasyonal Sosyalist» gibi isimlerle yasal parti kurmak yasaklanmıştır. Bu hüküm anti-demokratiktir. Çünkü, herşeyden önce, Komünizm ile faşizmi-Nasyonal Sosyalizmi aynı kaba koymaktadır. Oysa, Faşizm, Nasyonal Sosyalizm gibi siyasi akımlar ve düşünceler, insanlık düşmanıdır ve tüm insanlık tarafından, özellikle İkinci Dünya Savaşı öncesindeki ve esnasındaki acı deneylerle bir kez daha görülmüş ve lanetlenmişlerdir. Bilimsel Komünizm, insanlığın tarihsel akışı doğrultusunda, üretici güçlerin hızla ilerlemesi, yeryüzünden her türlü sömürü ve baskının kalkması, sınıf farklılaşmalarının ve giderek tüm sınıfsal varoluşların tümüyle silinmesi doğrultusunda bir ideolojiyi yani tüm dünya halklarının ve topyekün insanlığın en yüce çıkarlarını temsil eden bilimsel komünizm ile, bir avuç sömürücü azınlığın, çıkarlarını korumak için geniş halk yığınları üzerinde en gerici, en zorba, en emperyalist diktatörlüğünü temsil eden, ırkçı, şoven ve militarist nitelikleriyle tanınan, temel karakteristikleri arasında barış düşmanlığı, savaş kundakçılığı ve militarizm yatan faşizmi aynı şey gibi göstermek, hiçbir bilimsel ölçüye sığamaz. Birincisi, insanlığı en ileri noktalara götürmeyi amaçlarken, tarihin akışını hızlandırırken, ikincisi tarihin tekerleğini geriye doğru çevirmeye çalışan, üretici güçlerin gelişimini ve insanın özgürleşmesini en zorba, en kanlı yöntemlerle önlemeğe çalışmaktadır, yani insanlık düşmanıdır. Birbirinin tümüyle zıt kutbu olan komünizm ile faşizmin hiçbir ortak yanı olamaz. Sömürgen burjuvazi ile işçi sınıfı, halk ve insanlık düşmanı kapitalizm ile insanlığı ileriye götüren sosyalizm arasındaki uzlaşmazlık, dünyada komünist güçler ile faşist güçler arasında en şiddetli, en derin, en keskin noktaya varmıştır. Günümüz dünyasındaki bu iki en uç kutbu, aynı kaba koyarak, ikisini de «kötü» göstermek ve «totaliter rejimler» vb. diye adlandırmak, özünde anti-komünizm'dir. Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu koyuş burjuva anlayışını temsil eder ve komünizmi kötülemeyi amaçlar.

Bu bilimsel gerçek çağımızda sosyal pratik içinde, hayatın kendisi içinde bizzat kanıtlanmıştır. Şöyle ki, faşizm tüm insanlık tarafından lanetlenmişken komünizm her geçen gün biraz daha güçlenmekte, yaygınlaşmakta ve insanlığın kurtuluşu görevini yerine getirmektedir. Örneğin, faşizmin «teorisyenlerinden» Hitler'in ya da Mussolini'nin kitaplarının yeryüzünde çok az okunmasına karşılık, uzun yıllardır günümüz dünyasında en fazla okunan kitaplar Lenin, Marx ve Engels'in kitaplarıdır. Komünist partiler, dünyanın üçte birinde iktidardadırlar. Gene yüzü aşkın ülkede Komünizm Partisi bulunmaktadır ve bunların pek çoğu yasallaşmış, yani halkların gözünde meşrulaşmış ve bizzat halk mücadeleleri ile kendi yasal haklarını elde etmişlerdir.

Şu halde, Siyasi Partiler Kanununun ilgili maddesi, gerçekte faşizme yardımcı olan ve Komünizmi yasaklayan, Komünist adı altında parti kurulmasını önleyen GERİCİ bir maddedir, iptal edilmelidir. Kaldı ki, tüm vrupa ülkelerin-

TSİP Kongre Kararları ve 648 Sayılı Yasa

«1.1. Siyasi Partiler Kanunu, örgütlenme ve düşünme özgürlüğünü kısıtlayıcı hükümlerle doludur. **Türkiye Sosyalist İşçi Partisi,** baştan sona demokratik bir Siyasi Partiler Kanununun gerçekleşmesi için güncel mücadele sürdürmeyi en önemli demokratik görevlerinden biri olarak:

1.1.1. İlçe teşkilatlarının altında Parti örgütü kurmayı, organ oluşturmayı kısıtlayan anlayış ve mevzuatın kaldırılmasını, bir siyasi partinin örgütlenme zincirinin üretim ünitelerine ve en alt yerleşme birimlerine dönük olarak partilerin örgütlenme ve yönetim hiyerarşisindeki en küçük birimlere kadar uzatılabilecek şekilde değiştirilmesini,

1.1.2. Siyasi Partiler Kanununun ırkçı ve şoven anlayışla ele alınmış bulunan 89.cu maddesinin tamamen kaldırılmasını, Avrupa Güvenliği ve İşbirliği Konferansının Nihai Belgesindeki maddelere göre tanzim edilmesini,

1.1.3. Partiler kanunundaki burjuva ve diğer sömürücü sınıf partilerini kollayıcı nitelikteki tüm maddelerin ayıklanmasını, işçi sınıfının ve emekçi partilerin tamamen özgürce çalışabilmelerini,

1.1.4. Tüm devlet memurlarına ve bu arada askeri personel ile er erbaşlara siyasi faaliyet ve partilere üye olma hakkı tanınmasını savunur.»

(Not: 648 sayılı Siyasi Partiler Kanunu ile ilgili bu değişikliklerin paralelinde, seçim ve ceza kanununda yapılması gereken değişiklikler, Kongre Kararları'nın bundan sonraki paragraflarında işlenmektedir.

haklarını savunmak dahi suç sayılmaktadır

de Komünizmin yasak olduğu tek ülke Türkiye'dir. Gene, Türkiye ve komşuları arasında, komünizmin yasak sayıldığı, suç sayıldığı iki ülke vardır, bunlardan birisi Türkiye, diğeri ise lanetli monarko, faşist Şah rejimidir. Türkiye'nin üye bulunduğu Avrupa Konseyi ülkelerinde de, dolayısiyle Türkiyenin bağlı bulunur gözüktüğü burjuva demokrasilerinin hepsinde komünizm serbesttir. Avrupa'da son yıllara kadar komünizmin yasalar önünde suç sayıldığı üç ülke bulunmaktaydı. Bunlardan birisi Salazar ve sonra Caeteno'nun Portekiz faşizmi, diğeri faşist albaylar cuntası yönetimindeki Yunanistan, diğeri ise Türkiye.. 1974 yılında önce Portekiz faşizminin, sonra da Yunan faşizminin yıkılmasıyla, bu iki ülkede komünizm üzerindeki yasak kalkmıştır.. Ve Türkiye, komünizmin yasalarda suç sayıldığı tek ülke durumuna gelmiştir.

Gene Türkiye'nin altına imza koymuş bulunduğu Avrupa Insan Haklarını Koruma Sözleşmesi'ne (Roma Sözleşmesine) taraf ülkeler arasında, komünizmin yasalarca yasaklandığı tek ülke Türkiye'dir. Daha fazla sayıda ülkeyi (35 ülkeyi kapsayan ve bu arada ABD, ve Kanada ve Kıbrıs'ı da içeren Helsinki Konferansına taraf ülkeler arasında, komünizmin yasak sayıldığı tek ülke gene Türkiye'dir..

Yıllardır tekrarladığımız bu olgulardan ötürü, Türkiye'de Komünist adı altında yasal parti kurmayı yasaklayan ilgili kanun hükmü SON DERECE ANTI-DEMOKRATİK'dır... Bu hüküm TCK 141 ve 142 ci maddelerinin ilk fıkralarıyla doğrudan bağıntılıdır.

Siyasi Partiler Kanunundaki bu hükmün iptal edilmesi, TCK 141-142 ci maddelerin ilgasının yanısıra en önemli, en ivedi SIYASAL DEMOKRASİ talepleri ve gerekleri arasındadır.

SINIF EGEMENLİĞİ

Siyasi Partiler yasasının 141 ve 142 ci maddelerin ilk fıkralarına ilişkin bir başka maddesi ve bir siyasi partinin, herhangibir sosyal sınıfın iktidarını (egemenliğini) amaçlayamayacağıdır. Oysa, her siyasi parti ayrı bir sosyal sınıfın veya zümrenin partisidir. Ve bu sosyal sınıf ya da zümreler, siyasi parti kurmakla, hiç kuşkusuz iktidara gelmek ve siyasal egemenliklerini kurmak isterler. Kaldı ki, burjuva sıyasal partileri, burjuva sınıfının veya onun çeşitli kesimlerinin iktidar amacını veya bizzat iktidarını gütmektedirler. Ama bu hak, işçi sınıfına veya diğer emekçi sınıflara hem TCK 141-142 ci maddeleri başlangıç fıkraları ile, hem de 648 sayılı Sıyasi Partiler Kanunu'nun 84 cü maddesiyle yasaklanmaktadır. TSIP Kongre kararlarının ilgili Birinci Paragrafında (1.1.) bu husus özetle dile getirilmiştir. 84 cü madde aynı zamanda, Komünist adlı Parti kurmayı suç sayan «isim yasağı maddesiyle» de doğrudan ilgilidir. Bu maddeden güdülen amaç, bir siyasi partinin, işçi sınıfı iktidarını savunmasını kısıtlayabilmek veya onu yasalar önünde suçlu duruma düşürmek amacını gütmektedir. (Yukarıdaki iki çok önemli nokta, TSIP Kongre kararlarının ilgili bendinin 1.1.3 paragrafında özetlenmiş, ayrıca bir sonraki bentte Komünist Partisi kurma yasağı bölümüyle tekrarlanmıştır.)

* MAZLUM MİLLETİN EN BASIT DEMOKRATİK HAKLARINI SAVUNMAK DAHİ SUÇ SAYILMAKTADIR

Siyasi Partiler Kanununun en önemli diğer bir anti-demokratik maddesi ise ünlü 89 cu maddedir. Bu madde, herhangibir siyasi partinin Türkiye toprakları üzerinde bir azınlık ve onun kültürü bulunduğunu dile getirmesini, ve bu kültürü geliştirmeye çalışmasını yasaklamaktadır. Bu madde açıkça Kürt ulusal ve demokratik hakları doğrultusunda bir siyasi partinin faaliyetini yasaklamayı ya da kısıtlamayı amaçlamaktadır.

Görüldüğü gibi bu yasa da özellikle ve önemle anti-demokratiktir. Yukarıda sözünü ettiğimiz «isim maddesi», bir siyasi partinin Komünist adını almasını yasaklamakta —yani komünizm yasağını siyasi partiler yasasına taşımakta iken, 89 cu madde, bırakınız komünizmi yasaklamayı, ezilen ulusun veya bir azınlığın varlığını veya kültürünü savunmayı dahi yasaklayarak, burjuva demokratik bir talebi dahi suç saymaktadır. Bir başka deyimle, bilimsel komünizm işçi sınıfının bilimidir ve yasalar, anti-demokratik bir şekilde Komünizmi gerek 141 ve 142'nin ilk fıkralarında, gerekse Siyasi Partiler Kanununda suç ilan etmiştir... 89 cu madde de yasaklanan gerçeği dile getirmek içinse, Komünist olmaya bile gerek yoktur. Tutarlı bir küçük burjuva demokratı, hatta burjuva liberali dahi ezilen ulusun ulusal ve demokratik haklarını savunur. Örneğin, kapitalizm altındaki bugünkü İspanya'da burjuvazi iktidardadır. Komünist Partisi'nin oy oranı % 8'i biraz aşmıştır. Fakat Katalona ve Bask bölgeleri faşizm yıkıldıktan sonra özerkliklerine yeniden kavuşmuşlardır. İspanya'da faşistler dışında, hiçbir sosyal zümre ya da siyasal akım, buna karşı çıkmamıştır. Kral Juan Carlos ve Başbakan Adolfo Suarez'in politik temsilciliğini yaptığı Ispanya burjuvazisi, Franko faşizminin yıkılmasından sonra, bir yıl dahi geçmeden bu ulusal toplulukların özerklik haklarını geri vermek zorunda kalmıştır. Yani sadece İspanya, Katalonya ve Bask'daki Komünist güçler ve İKP değil, aynı zamanda küçük burjuva güçler, ya da burjuva demokrat çevreler de aynı doğrultuda davranmışlardır.

Anlaşıldığı gibi, burada asıl vurgulamak istediğimiz husus, Siyasi Partiler kanununun 89 cu maddesinin yasakladığı olgu sadece Komünistlerin ulusal sorun konusundaki enternasyonalist görüşlerini ve öğretilerini değil, aynı zamanda komünizm dışındaki güçlerin, hatta burjuva liberal güçlerinin bile bu konudaki demokratik taleplerini ve görüşlerini yasaklamaktadır.

Eski TİP'in kapatılmasına neden olan bu madde, aynı zamanda TCK'nundaki 141/3 ve 142/4 fıkralarında cezai müeyyidelere bağlanmıştır.

Gerek ilgili Ceza Kanunu maddeleri (fıkraları) gerekse siyasi partiler yasasının 89 cu maddesi hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde, açıkça, Türkiye'de Kürtlerin dili, kültürü başta olmak üzere, tüm ulusal ve demokratik hakları için siyasal veya düşünsel uğraş vermeyi suç ilan etmektedir.

Oysa Birleşmiş Milletlerin anayasası demek olan İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Avrupa Insan Haklarını Koruma Sözleşmesi ve nihayet Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı ilkelerine tümüyle aykırıdır.

Türkiye'nin taraf olduğu sözkonusu üç uluslararası sözleşmeden sadece sonuncusunu ele alarak, siyasi partiler yasasının ilgili 89 cu maddesi ile karşılaştıralım.

Bugün yürürlükte olan 648 sayılı Siyasi Partiler Kanununun ilgili 89 cu maddesinde aynen şöyle denilmektedir:

«Siyasi partiler Türkiye Cumhuriyeti ülkesi üzerinde milli veya dini kültür farklılıklarına yahut dil farklılığına dayanan azınlıklar bulunduğunu ileri süremezler. Siyasi partiler, Türk dilinden ve kültüründen gayrı dil ve kültürleri korumak veya geliştirmek veyahut yaymak yoluyla Türkiye Cumhuriyeti ülkesi üzerinde azınlıklar yaratarak millet bütünlüğünün bozulması amacını güdemezler.»

Görüldüğü gibi bu yasa maddesi, Türkiye'de Türk ulusal topluluğunun, Kürt ulusal topluluğu üzerindeki ezen ulus konumunu sürdürmek isteyen burjuvazinin gerici, şoven anlayışını temsil etmektedir. Türkiye'de Kurtlerin varlığını dilini, kültürünü inkâr etmekte, üstelik bir demagoji yoluyla, Kürt ulusal demokratik haklarını savunmak gibi en doğal bir demokratik görevi ise «azınlıklar yaratmak» diye tanıtmaktadır. Madde, önce, herhangibir dil. kültür ve din farkına dayanan azınlıklar bulunduğu gerçeğini bir yasa maddesiyle yasaklamak istemekte, (varolan bir olguyu kanun hükmüyle yok ilan etmekte, bununla da yetinmeyip. bu gerçeği dile getirenleri ve bu hakları savunanları ise «azınlık yaratmak» (olmayan birşeyi, zorla yoktan varetmek) ile itham etmektedir.

Türkiye'nin imza koyduğu Helsinki Sonuç Belgesi ise 89 cu maddeye tümüyle karşıt olarak aynen şöyle demektedir.

«7... İştirakçi devletler ırk, cins, dil ve din ayırımı gözetmeksizin insan haklarına düşünce, vicdan, din ve inanç özgürlüğü başta olmak üzere temel özgürlüklere saygı duyarlar.

Topraklarında ulusal azınlıklar bulunan iştirakçi devletler, **bu azınlıklara** da insanların kanun önünde eşitlik hakkını tanırlar; **insan haklarından ve temel özgürlüklerden gerçekten yararlanma imkânı verirler** ve bu şekilde azınlıkların **yasal çıkarlarını korurlar.**

8 — Halkların haklarının eşitliği ve halkların kendi kaderlerini tayin hakkı:

Halkların haklarının eşitliği ve halkların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi ışığında, bütün halklar, tamamen hür olarak istedikleri şekilde, hiçbir dış baskı olmadan iç ve dış siyasi statülerini belirlemek ve arzuladıkları biçimde siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel gelişimlerini düzenlemek hakkına her zaman sahiptirler.»

Gene aynı belgenin IV cü bölümünde şu husus vurgulanmaktadır:

«Ulusal azınlıklar veya bölgesei kültürler:

İştirakçi devletler **ulusal azınlıkların veya bölgesel kültürlerin kendi aralarında kültürün çeşitli alanlarında katkıda bulunabileceklerini kabul ederler.** Kendi topraklarında böyle azınlıklar veya kültürlerin varolması halinde vatandaşların kanuni çıkarlarını gözönünde bulundurarak **bu katkıyı kolaylaştırmaya karar vermişlerdir.»**

Bu satırlardan hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde son derece açıkça anlaşılmaktadır ki, 648 sayılı yasanın ünlü 89 cu maddesi,

(Devamı 14. Sayfada)

Mazlum Milletin En Demokratik Haklarını Savunmak Bile Suç Sayılmaktadır

(Baştarafı 13. Sayfada)
ve onun mümasıl tüm Türk yasa ve anayasa maddeleri, Helsinki Sonuç belgesine taban tabana zıttır. Türkiye Cumhuriyeti altına imza atmış olduğu belgenin gereklerini yerine getirerek, ezilen ulusal topluluk üzerindeki yasaklayıcı, anti-demokratik yasa ve anayasa maddelerini ilga etmelidir.

Ayrıca bu yasa maddesi, Kürt ulusal topluluğu dışında kalan, ülkemizdeki çeşitli azınlıkların yasal statüleriyle de çelişmektedir. Lozan antlaşmasında Türkiye'deki Rum, Ermeni, Musevi gibi azınlıkların hakları güvence altına alınmıştı. Nitekim bugün ülkemizde bu azınlıkların diliyle eğitim yapan okullar bulunmaktadır, bu azınlıkların kendi kültürlerini geliştirmeleri serbesttir. Oysa 89 cu madde siyasi partilere bunu dahi yasaklamaktadır. Fakat, yukarıda da belirttiğimiz gibi, 89 cu maddenin konulmasının biricik nedeni Kürt ulusal topluluğunun her türlü ulusal, kültürel ve demokratik haklarını siyasal platforma aktarmamak konusundaki burjuva - şoven yasakçılığıdır. (Bu madde aynı zamanda Alevî yurttaşları da içermekle birlikte, Alevîler sadece bir mezhep olduğundan, bir ulusal topluluk olmadığından, ayrı dilleri bulunmadığından, hem Türk hem de Kürt Alevileri varolduğundan, adıgeçen madde esas olarak Kürtler üzerine getirilmiştir)

SİYASİ AMAÇLI DERNEK KURMA YASAĞI

Siyasi Partiler Kanununun diğer belli başlı anti-demokratik hükümleri ve bu doğrultudaki demokratik taleplerimiz, TSİP Kongre Kararlarında gösterildiği için onlar üzerinde yeniden durmayacağız. Sadece, gene TSİP'in Kongre Kararlarının acil talepler bölümünün özetini ifade eden programa ek bölümde, çalışan halkın örgütlenmesi önündeki hertürlü engelin kaldırılması talep edilmekte, TSİP sık sık dile getirdiği acil taleplerde dernekler yasasının da demokratikleşmesini istemektedir. 648 sayılı yasa «siyasi partiler niteliğinde dernekler kurma» yı yasaklayarak, siyasal amaçlı dernekler kurmayı yasaklamıştır. Bu konuda İçişleri Bakanlığı öylesine hassas davranmaktadır ki, adında Sosyalist kelimesi geçen gençlik örgütlerinin tüzüğünü dahi onaylamamaktadır. (Sosyalist Gençlik Birliği isimli gençlik derneğinin tüzüğü bir yılı aşkın zamandır İçişleri Bakanlığı'nın onayından geçmemiştir.) İçişleri Bakanlığı, «sosyalist» kelimesinin bir siyasi partinin adını anımsattığı gerekçesiyle bu adı dahi derneklere koydurmamakta diretmektedir.. (Bu uygulamanın sosyalistleri hedef aldığı açıktır, çünkü örneğin adında «demokratik» sözcüğü bulunan bir derneğin adı onaylanmaktadır, oysa, Türkiye'de «Demokratik Parti» diye bir siyasal parti vardır... ilh) Görüldüğü gibi Dernekler Yasası, derneklere siyaseti yasakladığı gibi, Partiler yasası da, salt siyasal amaçlı dernek kurulamayacağını söylemektedir... Oysa, parti vasfını ve niteliğini taşımayan, parti gibi siyasi iktidar hedefi göstermeyen, sadece siyasi iktidar mücadelesinde bir yan araç olabilecek ve sınırlı da olsa siyasal işlev görebilecek **siyasal derneklerin** kurulabilmesi demokrasi gereğidir. Türk yasaları ise, siyasal amaçlı dernek kurmayı yasakladığı gibi, sendikalar, diğer meslek örgütleri, gençlik kuruluşları gibi ekonomik-demokratik karakterli örgütlere, ya da kültür derneklerine de siyaseti yasaklayarak, baskıcı bir anlayışı temsil etmektedir.

Özetlersek, işçi sınıfı sosyalistleri başta olmak üzere tüm ilerici ve demokratik güçler, siyasal planda sadece 141 ve 142 ci maddelerin kalkmasının değil, aynı zamanda Siyasi Partiler Yasasının, seçim yasasının, dernekler yasasının, Sendikalar yasasının (iş kanununun) vb. demokratikleşmesi için mücadele vereceklerdir.

Siyasal Partiler için getirdiğimiz bu demokratik taleplerin ve değiştirme isteklerinin hepsinin, bırakınız MC partilerini, şimdi hükümet tarafından ve hatta burjuva demokratik eğilimli CHP bile tarafından makbul sayılacağını ummak hayalciliktir. Fakat, işçi sınıfı politik hareketimiz başta olmak üzere tüm devrimci ve tutarlı demokratik, yurtsever güçler, Siyasi Partiler yasasının da demokratikleşmesi için azimle mücadele edeceklerdir.

Bu mücadelenin, bugünkü aktüel hedefi, MC partilerinin 648 sayılı yasada **sadece** 111 ci maddeyi değiştirmek için başvurdukları girişimin çabukluğunun gerici emellerini teşhir etmek, kanunun bütünselliğini anlatmak, meselenin tüm Türkiye kamu oyuna, özellikle devrimci - demokratik **halk güçlerimize** malolması için çaba göstermek, bu yolda etkili kampanyalar açmak, devrimci-ilerici güçleri demokratik ve yığınsal mücadeleye sevketmektir. Buna rağmen öyle anlaşılıyor ki, tasarı senatodan da hızla geçecek ve yasalaşacaktır. Ama değiştirgenin parlamentodan hemen geçmesi, hiç kuşkusuz, bu konudaki demokratik mücadelemizde «umut keseceğimiz» anlamına gelmez. Etkili demokratik kampanyalarla 648 sayılı yasaya değgin tüm taleplerimizin demokratik çevreler tarafından ayrıntılı olarak öğrenilmesini, somut demokratikleşme taleplerimizin ve değiştirme isteklerimizin, sadece işçi sınıfı devrimcileri ve demokratik hukukçular tarafından değil, tüm ileri güçler, sendikalar, diğer meslek örgütleri, gençlik ve kadın kuruluşları, tarafından benimsenmesi için demokrasi görevimizi yerine getirmektir. Bu koşullar sağlandığı ve etkili kampanyalar açıldığı takdirde bile, öngördüğümüz düzeyde bir **demokratikleşmenin sözkonusu** yasada yapılmaması halinde, bu yoldaki demokratik mücadelemizi sürdürmek, bu konudaki acil taleplerimizi, halk güçlerimizin bileğinin hakkıyla elde edinceye kadar meselenin takipçisi olmak ve bu süre içinde sözkonusu anti-demokratik hükümleri pratikte işlemez hâle getirmek demokrasi görevidir.

PDA'cı Maocular Yeni Bir Parti Kurdu

Türkiye'de, Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Kava grupları adı altında belli başlı beş grup halinde çalışmakta olan Maoculardan Halkın Sesi grubu TİKP adlı bir parti ile geçtiğimiz hafta başında yasallaştı.

KİTLE Gazetesi, ilk günden beri, Türkiye'deki Maocu yılanın başının ve gerçek Maocuların, «Halkın Sesi - Aydınlık» grubu olduğunu göstermiş ve anti-Maoist mücadelesini ideolojik planda özellikle bu Maocu gruba yöneltmişti. Maocular arasında pekçok grupların ortaya çıkması ile birlikte bir süre için güçsüzleştiği, başka Maocu grupların hızla güç kazandığı zamanlarda bile Türkiye'deki Maoizme karşı bilimsel sosyalist ve enternasyonalist mücadelemizin baş hedefini PDA Maocuları oluşturmaktaydı.

Aradan geçen zaman içinde PDA dışındaki diğer Maocu gruplar, karşı-devrimci ve halk düşmanı karakterlerini yitirmemekle, hatta komünistlere ve demokratik güçlere olan saldırılarını lumpen unsurlarının desteğinde arttırmakla birlikte, «ortodoks Maoist» çizgiden derece derece ayrılmalar gösterdiler. Özellikle Arnavutluk Emek Partisi'nin Pekin'in ünlü «üç dünya teorisini» eleştirmesiyle Maocular arasındaki ayrılıklar daha da derinleşti. Bu furyada, son aylarda PDA'cı - Maocuların yeniden ve hızla güçlenmeye başladıkları görüldü.

Türkiye'deki halk düşmanı güçler arasında yeralan Maocu grupların elebaşısı durumundaki PDA'cılar, son aylarda bir günlük gazete kampanyasına giriştiler. Bu kampanya sürerken, geçtiğimiz hafta başında TİKP adlı bir partiyle yasallaştılar.

Bu yasal karşı-devrimci partinin genel başkanlığına getirilen Doğu Perinçek, ilk yaptığı basın toplantısında partisinin amaçlarını açıklarken, işçi sınıfı biliminden çaldığı birtakım laflar arasında, kendisinin ve partisinin öteden beri pek iyi bilinen gerçek yüzünü **halk düşmanı, demokrasi düşmanı anti-komünist görüşlerini** dile getirdi, partisinin baş hedefinin «Rus emperyalizmine» karşı mücadele olduğunu uzun uzun vurgulayarak tekrarladı.

Böylece, sadece devrimci güçlerden değil aynı zamanda demokratik güçlerden de tecrit olmuş durumda bulunan Maocular, yeni adımlarıyla anti-Komünist ve anti-Sovyet görüşlerini daha fazla yaygınlaştırmaya çabalayacaklardır.

Ülkemizin devrimci-demokratik güçleri ise, işçi sınıfı politik hareketimiz başta olmak üzere, bu sahte sol etiketli, gerçek ve azılı karşı-devrimci partiye karşı mücadelesini, gene Isosyalist ve demokratik mücadelenin bir görevi ve Maoizme karşı sürdürdüğü çabaların bir parçası olarak sürdürecek, onun tecrit çemberinden kurtulma gayretlerini engelleyecek ve karşı-devrimci, halk düşmanı kimliğini sergilemeye devam edecektir.

Bu konuda en büyük görev, hiç kuşkusuz bugüne değin Maoizme karşı en etkili ve en kararlı mücadeleyi sürdürmüş olan işçi sınıfı sosyalistlerine düşmektedir. Maocuların böyle bir partiden umdukları başlıca amaç bir kısım işçi ve emekçilerin arasına böyle bir yasal parti aracılığıyla girmektir. İşçi sınıfı devrimcileri ise tüm halk güçleri arasında, fabrikalardan başlayarak kırsal bölgelere kadar TİKP adlı partinin gerçek yüzünü açıklamak ve onları hapsoldukları tecrit çemberi içinde boğmaktır.

Kontr-Gerilla Adlı Cinayet Şebekesi

(Baştarafı 3. de)

Öte yandan 12 Mart'ın, işkenceleriyle ünlü bir generali kontr-gerillayı savunmak ihtiyacını duymuş ve şimdiye değin yapılanların az bile olduğunu iddai etmiştir. Hatta daha ileriye giden bu adam sola karşı iç savaş çığlıkları atacak ölçüde pusulayı şaşırmıştır. 12 Mart dönemindeki hizmetlerine mukabil tekelci burjuvazi tarafından memurlukla «taltif» edilen bu general eskisi, Ecevit'i «Allende'nin akıbeti» ile tehdit edecek ölçüde kantarın topunu kaçırmıştır. Hem sola karşı iç savaş çağrıları hem de Ecevit'e ölüm tehditleri! Şayet cinayete teşvik suçu bu değilse nedir? Bakalım C. Savcıları bu beyanlar üzerine ne yapacaklardır?

Evet! Kontr-gerillanın belalı bir örgüt olduğu muhakkak. Akrasında ABD'nin gizli açık servislerinin bulunduğu ve görevini emperyalizmden, yerli işbirlikçilerinden aldığı da kesin. Ama böyle diye kontr-gerillanın üstüne gitmekten vaz mı geçilmeli? Asla! Çünkü kontr-gerillanın cinayet ve işkence dışında bir başka «işlev»i olduğunu cümle alem biliyor. **O da faşist bir cüntanın tezgahlanması için fırsat kollamak!** İşte demokrasi açısından böylesine ciddi bir tehlike bu cinayet örgütü. Ve kontr-gerillanın esas tehlikesi de burada. Üstelik kontr-gerilladan geçenlerin anlattıklarını gözönünde tutacak olursak, tezgahlanacak bir faşist diktanın nasıl toplumsal bir bela olacağını anlarzı. Bu nedenle sırası gelmişken kontr - gerillaya karşı sıkı bir mücadele yürütüp, bu yasa dışı örgütü açığa çıkarmak ve ortadan kaldırmak demokrasi güçlerinin en acil görevidir.

Bu cinayet şebekesi devlet içinde yuvalanmış olduğuna göre bu konuda hükümete önemli sorumluluk düşmektedir. Kontr-gerilla hakkında gerekli soruşturmayı ve kovuşturmayı yapmak CHP ağırlıklı hükümetin en önemli gündem maddelerinden birisi haline gelmiştir. Şayet CHP ve bu hükümet anti-faşist olduklarında ve demokrasinin sınırlarını genişleteceklerinde içtenlikli iseler, yapacakları ilk işlerden birisi kontrgarillayı açığa çıkarmak olmalıdır. Çünkü faşist tehlikenin belki de en ciddi kaynağı bu kontr-gerilla örgütünde yatmaktadır. Üstelik kimi parlamenterler hergün işlenen üç-beş cinayetin ve yüzlerce saldırı olayının altında kontr-gerillanın parmağı olduğunu açık açık ifade etmekte, bu dediklerini belgeleyebileceklerini söylemektedirler. Faşist bir oldu bitti için elverişli «anarşi ve provakasyon» ortamını devamlı diri tutmaya çaba gösterenin bu kontr-gerilla olduğu kanısı bir hayli yaygındır. Kısaca söylendikte bu cinayet şebekesinin defterini dürmenin zamanı gelmiş geçmektedir.

Böyle belalı bir örgütün üstüne gitmenin zorluğuna gelince! Bu hiç de «göründüğü» kadar zor değildir. Geniş kitleler böylesi cinayet şebekelerinden nefret etmektedirler. Bir 1 Mayıs olayı milyonların bu örgütü lanetlemesine yol açmıştır. Hükümt bu konuda olumlu adımlar attığı takdirde halktan çok büyük destek görecektir.

Yok, bir ayağı tekelci sermayede olan sosyal demokrasi işbirlikçilerin çıkarını koruyan bu örgütün üzerine gitmekten çekinirse, o zaman ilk başta demokratlığında, anti-faşistliğinde samimi olduğuna kimseleri inandıramayacaktır. Ve üstelik de sabık başbakandan hatırı sayılır bir «gol» yemiş olacaktır. O zaman Demirel «kişi yiyemeyeceği lokmayı ağzına koymamalı. İşte ben böyle tükürdüğünü yalattırırım insana!» demek hakkını kendinde görecektir. Daha da önemlisi CHP hükümette iken böyle bir cinayet şebekesi devlet katlarında kol gezebildiğine göre kitleler CHP ile kontr-gerilla arasında nasıl bir ilişki olduğu konusunda soru işaretleri taşıyacaklardır.

Bu meselenin bir yanıdır. CHP ürküp geri adım atabilir. Ya da bu konuda hiç adım atmayıp geçiştirme yoluna gidebilir. Hükümet böyle yapıyor diye faşizme karşı mücadele veren biz demokrasi safları ellerimiz kollarımız bağlı beklemeli miyiz? Herhalde beklememeliyiz. Gerçi son günlerde cümle alem herşeyi CHP ağırlıklı hükümetten bekler hale geldi. O da bunu bildiği için hep ağırdan alıyor. Ve biz yerimizde oturdukça da pek fazla canını sıkıntıya sokacağa benzemiyor. Oysa, şayet faşizme karşı mücadeleyi yürüten esas bizlersek, faşist tırmanış, onun bir parçası olan kontr-gerilla ilk başta bizi hedef alıyorsa, gün geçirmeksizin kararlı bir mücadele içine girmeliyiz. Biz bunu yaptığımız ölçüde sosyal demokrasi faşist tehlikenin vehametini kavrayabilecek ve daha kararlı bir mücadeleye soyunabilecektir.

Sosyal demokrasi 12 Mart dönemini ucuz atlattığı için faşist tehlikenin niteliğini tam kavrayamamaktadır. Ama kontr - gerillanın en üstünden en altına kadar her elamanının CHP lilerin büyük bir bölümünün kanına susamış olduğu gerçeğini bilmeyen yoktur. Bunu CHP'lileri kontr-gerilla **öcüsüyle** korkutmak için söylemiyoruz. Kontr-gerilla ile işbirliği yapmış bir **«öcü»** kendi ağzıyla söylüyor. «CHP»deki Moskovacılar» dan bahsetmesi boşuna olmasa gerek!

BERTOLT BRECHT'DE SANATIN BÜTÜN OLANAKLARI FAŞİZME KARŞIDIR

Brecht 10 Şubat 1898 yılında doğdu. Denebilir ki, doğduğu ülke faşizmin ana-vatanı idi. Ama Brecht doğduğu zaman burjuvazinin iki eğilimi; sömürüyü baskıcı yöntemlerle sürdürme eğilimi ile burjuva demokratik yöntemlerle sürdürme eğilimlerinin bilinmesine rağmen faşizm, henüz ortaya çıkmadığı için bilinmiyordu. Dolayısıyla Brecht'in sanat yaşamı, içinde bulunduğu toplumda faşizmle yanyana gelişti. Alman toplumunda faşizmin nereden ve nasıldoğduğunu, toplumsal sınıflar üzerindeki etkilerini, bu yönetimin güçlü ve zayıf yanlarını ve dolayısıyla faşizme karşı mücadelenin en sıcak dönemlerini Brecht bütün Alman halkıyla ve dünya halklarıyla birlikte gördü ve yaşadı ama, onlardan farklı olarak faşizmin evrimini yakından ve bilinçli bir şekilde izledi. Brecht'in sanatının gelişmesi, faşizm olgusunun ve ona karşı mücadelenin gelişimiyle içiçe geçmiştir.

Brecht şiir, düz yazı ve tiyatro yazıyordu. Başlangıçta kaba gerçeklikten yola çıkan bir gözlemci konumundaydı ve toplumsal gerçekliği, kendisine göründüğü biçimiyle sanatına yansıtıyordu. Bu haliyle bile Brecht'in sanatı, 1920'ler sonraşı Alman toplumundaki genel gelişmeyi kalın çizgileriyle aktarıyor ve ilerici bir işlev görüyordu. Ancak, Brecht hiç bir zaman kaba gerçekçilik çizgisinde kalmadı ve toplumsal gelişmelerin sebeplerini, yani yasalarını ve işleyiş biçimlerini, derinliğine kavramaya çalıştı. Brecht'in bu çabaları, o günün şartlarında, faşizm olgusunu tahlile yönelen bilimsel sosyalist öğreti ile bir paralellik gösterir. Bu paralellik, onun sanatının üstünlüğünün ve özgürlüğünün güvencesini oluşturmaktadır.

Berthol Brecht Almanya'da faşizme karşı mücadelenin başını çeken Alman Komünist Partisi'nin üyesi değildir. Genel olarak bir sanatçının, sanatını toplumun dönüştürülmesi yönünde kullanabilmesi, onun işçi sınıfı siyasi hareketine bağımlılığı ile mümkündür ve bu bağımlılık ilişkisi parti üyeliği ile somutlanır. Picasso, Neruda ve Nazım Hikmet gibi, insanlık kültürünün doruk noktaları ancak örgütlü siyasi mücadele ile olan bağlantıları sayesinde bulundukları yerlere yükselmişlerdir. Ne ki, Brecht parti üyesi olmamasına rağmen gerçek bir komünisttir. Çünkü o, bir yandan sanatını kendi ülkesinde işçi sınıfı hareketinin bilimsel çizgisine paralel olarak geliştirirken öte yandan faşizmi ele alış tarzıyla, o dönem dünya devrimci güçlerinin önderliğini yapan III. Enternasyonalle aynı doğrultuda düşünmekte ve sanatını, faşizm üzerine geliştirilen evrensel komünist tezlerin yaygınlaşması için kullanmaktadır. Yani, parti üyeliği ile somutlanan bağımlılık ilişkisi Brecht'de uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve dünya halklarının çıkarları doğrultusunda ve canı pahasına savaşmak olarak kendini gösteriyor. Pek az sanatçı, işçi sınıfı bilimi ile kendi sanatının işlevini Bercht ölçüsünde birbirine yaklaştırabilmiştir. Ve Brecht'de bilimsel çözümlemeler olağanüstü bir yetenekle sanatsal tahlillere dönüşmektedir. Faşizm, bir avuç çılgının macerası ya da bir zorbalar guruhunun devleti gasbetmesi değildir. Faşizm tekelci sermayenin çıkarları ile yakın bağlantıları olan bir olgudur. Ve yine faşizm ancak sermayenin uluslararası ilişkileri çerçevesinde kavranabilir.

Brecht'de faşizm böyle kavranmaktadır. Brecht, içinde yaşadığı Alman toplumunun sosyal sınıflarını yakından tanıyor ve izliyor. Sadece gözlemci olarak kalmıyor ve sınıflar arası ekonomik bağlantıları sanatına, değerli malzemeler olarak aktarıyor. Böylece Brecht'in sanatında kişiler sosyal süreçlerin belirleyicisi değil de, toplumsal ilişkilerin kesiştiği noktalar olarak beliriyor. Brecht buradan kalkarak ve üstün sanatçı yeteneğine dayanarak, toplumsal yaşamın belli bir kesitini, diyalektik özüyle kavrayıp yansıtabiliyor. Brecht, kişilerden kalkarak kişilerin tarihini değil toplumsal ilişkilerin tarihini materyalist tarzda yakalayıp yorumlayabiliyor. Bu yeteneğin özellikle tiyatro sanatında, bilimsel sosyalist doğrultuda kullanılması yığınların bilinçlendirilmeleri çabalarına inkâr edilemeyecek bir kolaylık sağlamaktadır.

Brecht faşist ideolojinin demagojik perdesini kaldırmış ve bu perdenin ardındaki tekelci sermayeyi gösterebilmiş ender sanatçılardan biridir. Ayrıca onda, kapitalizm varoldukça faşizm tehlikesinin de sürekli olacağı gerçeği, çarpıcı biçimde işlenmiştir. Örneğin şöyle demektedir:

«Solcu mültecilerin verdikleri bilgilere bakılırsa faşizm burjuva dünyasını tehdit etmektedir. Aslında faşizm burjuva dünyasını kurtarmaya çalışıyor... Solcular burjuva dünyasının faşizm olmadan ve burjuva kültürü terkedilmeden, örneğin, reformlar yoluyla korunabilir olduğunu sanıyorlar. Aslında burjuva dünyası yalnızca burjuva kültürü terkedilerek kurtarılabilir.» (faşizm üzerine yazılar s. 77).

Siyasal demokrasinin sosyalist mücadelede ne denli önemli olduğu, Brecht'in yazılarında ağırlıkla işlenmiştir.

Brecht, Almanya'da faşist hareketin gelişmesini sıradan bir tehlike olarak görmüyor, küçümsemiyor ve seyretmiyordu. Bu konumda olan küçük burjuva toplum katmanlarını ve aydınları sürekli uyarıyor, eleştiriyor ve faşist tehlikenin insanlık için ne tür bir bela olacağına dikkati çekiyordu. Faşizmin uyanık ve kararlı bir düşmanıydı. 1933 yılında faşistler iktidara geldikten sonra ülkesinden kaçmak zorunda kaldı.

Bertholt Brecht, faşizme karşı mücadelesini yurt dışında da yorulmadan sürdürdü. 1948 yılına kadar dünyanın çeşitli ülkelerinde, yazılarıyla, şiirleriyle ve oyunlarıyla faşizme karşı savaştı. Ikinci Dünya Savaşı başlamadan ve savaş boyunca, barış davasının en kararlı savunucularından biri oldu. Faşizmin içyüzü, ikinci dünya savaşının maddi sebepleri ve faşizmin neden bir kader olmadığı, Brecht'in sanatında ve özellikle, öncüsü olduğu epik tiyatro çalışmalarında, bugün bile öğretici değerini koruyan bir sezgiye ve anlatıma ulaşmıştır. Faşizm tehlikesini küçümseyenlere karşı yöneltti̇ği acımasız eleştiriler yanında proletarya enternasyonalizmi ilkelerine sadık bir sanatçı olarak Brecht, faşizmin anti-komünist demagojisini şu sözlerle teşhir ediyordu:

«Size, sosyalizmi kuran Sovyetler Birliği halklarının aç olduğu söyleniyor. Bu bize söylenilen kadar, yani kapitalizmin egemenliği altında sizin durumunuzun iyi olduğu kadar doğrudur. Ama savaş yalnızca bir suç değil, bir aptallıktır. Ve ekmek karneleriyle başlayacaktır.» (aynı eser s. 81).)

Brecht faşizmi uluslararası bağlantıları içinde, yani, emperyalist sistemin bir parçası olarak ele almakta ve özellikle 2. Dünya savaşının sebeplerini bu açıdan irdelemektedir. Kapitalizmin 1929 genel krizinin ABD odağından genel kapitalist dünyaya aktarılması ve sonra da Hitler faşizmi eliyle sömürge ve bağımlı ülke halklarına devredilmesi gibi olguları Brecht ustalıkla işlemekte ve savaşın nesnel mantığını açığa çıkarmaktadır.

Faşizme karşı bilinçli mücadele verenler, özellikle sanatçılar, Brecht'in izinden yürüdükleri müddetçe, sanatlarının özgürlüğü güvence altında olacaktır.

kitle

Sahibi: Mehmet Yazırlı — Sorumlu Müdür: Yusuf H. Çebi — Yönetim Yeri: Başmusahip Sokak Tan Ap. No: 10/11 Cağaloğlu - İSTANBUL — Abone bedeli: 6 Aylık 175 TL., 1 Yıllık: 350 TL. yurt dışı iki katıdır. AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ: Nilgün Doğançay — 6300 Giessen 1 Postfach : 5322 Federal ALMANYA — Banka No: Nilgün Doğançay, Deutsche Bank Konto-Nr: 020 - 1640 Giessen — Basıldığı Yer: Oren Basımevi — Dizgi: EVREN MATBAASI — S. B. Ta. 6 Şubat 1978